

תוכן עניינים

	שער – אור רשף
1	תוכן עניינים
2	דבר המערכת ושיר לשנה החדשה
3	פעם – גדעון אייזן
3	מתוך "על התל" ראש השנה תשי"ח 25/9/1957
4	מצבת אוכלוסין ערב ראש השנה תש"פ 2019
5-7	ראיון סיום קדנציה עם אליסיה ליסובייה
7	אני אוהב את חצור – ירון צירקין
8-9	משולחנו של יו"ר המועצה הכלכלית – תומר אברהם
9-11	ראיון "פינג-פונג" עם יובל שדה
11	מרכז המשק מוסר – ראש השנה תשכ"ז
12	סיפורו של בית, ענייני דיור – שרה אשל ז"ל 1968
13	שיחה עם ג'קו ירון ז"ל – נאוה אטלן
13-15	ראיון עם נורית מלמד על הגלריה הלבנה במשכנה החדש
15	הפרופסור והרועה – מתוך על התל 8/7/1966
16	סטורי# גולדי ושרון לוינסון
16-17	גמלאים ונהנים – אורית שדה
17	להחזיר עטרה ליושנה – מיה כץ
18-19	חץ החיים וחץ המוות – אורה ולדמן
19	קצת על ידיד לחינוך – אורית שדה
20-21	ראיון עם שלמה ולדמן – גליליה דנקנר
22	מחיתולים ועד האוטובוס של צפית – שירה רום
23-24	דור העתיד אומר את דברו – ליטל פרנקס
25-26	המקום של שני גורן
27-30	קלפי "על התל"
30	יחזרו המתנדבים
31-32	ד"ש משנת חופש
33-36	קצת טעמים של חג
37	רגע לפני נעילת הגיליון
37	תודות
38	שער "על התל" מהארכיון

923 תמ 290

יש משהו בראש השנה שנוטע תקווה בכל פעם מחדש: השנה נהיה יותר טובים, השנה ירדו יותר גשמים, השנה יקרו דברים טובים, השנה תהיה רגיעה, ואולי אולי נבקש בזהירות כי יתחילו מגעים לשלום?

נבקש גם להיות קשובים יותר לזולת, נתעטף בחמלה.

ראש השנה, הוא קצת כמו קנייה של כרטיס לוטו. ממלאים את המספרים ולכמה שעות או ימים יש לנו הזכות לפנטז. כך גם בראש השנה, ניתנה לנו ההזדמנות לפנטז על כל מה שנרצה ונאחל לעצמנו לשנה הקרובה.

אם כך, נאחל לכולנו שהשנה תהיה שנה של הגשמת הפנטזיות קטנות כגדולות, במעגלים קרובים ובמעגלים רחוקים, בין אדם לחברו, בין אדם לקהילתו, ובין אזרח למדינתו. השנה נבטיח, ונממש!

השנה, כולנו נמלא לוטו ונדאג לזכות, (לאו דווקא בכסף 😊) כי אם בזכות לקום כל בוקר, לחלום ולהגשים.

שנה טובה ומבורכת - צוות על התל – נגה דניאלי, אורה ולדמן, רתם פלג.

נ.ב. בהזדמנות זו מבקשות להודות לכל האנשים הנפלאים שמצאו זמן ונכונות לכתוב, לראיין, לעצב, לפשפש בארכיון ועוד. "על התל" שלפניכם הוא בזכותם להנאת כולנו. תודה ענקית!

שוב נתחיל מחדש / נתן יונתן

שוב נתחיל מחדש, שכלם מתחילים;
החורש, האוסף, המשורר, העלים
הנופלים עם הרוח, פניני הטללים
והגל החוזר אל חופיו התלולים.

מתחילים, פמוכו, גם ירחי השנה:
תשרי וחשוון וכסלו
סתו חדש ריחני מתנשב בגנה
להביט איד הקיץ חולף.

ורואה איד גני התפוח נורא
עלפים אחרי הקטיף,
איד הרוח פולש לברכה הקריכה
והורש על פניה קמטים.

וכבר בא וחובט המטר של טבת
ואחריו חדש שבט ופרחיו
ואדר, הססון איד פותח רוכסן
לשרב החמסון של ניסן...

נטפים אחרונים של מטר, ואיר
מלחם ודורס כבר ברכס הקר
עוד סינון, פמוכו!
ותמוז הנמחר
והלוח שלנו הולך ונגמר.

אז יבוא חדש אב, מאהב בדרכיו
בשמשו השופך אגמים של זהב
והלילה מלא צרצרים וכוכב
וקיצי ופרוע וחס.

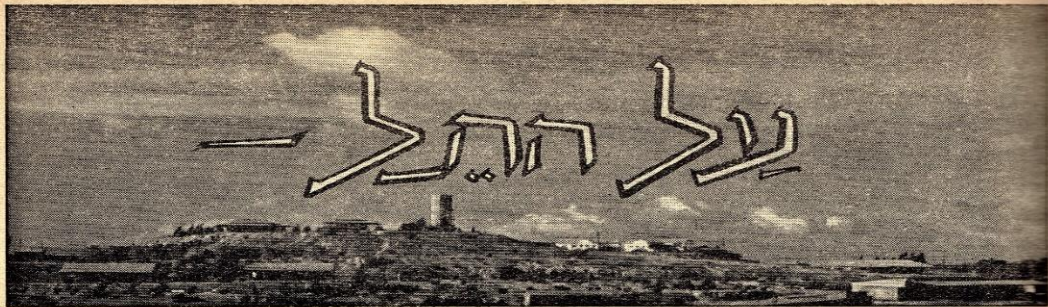
אז אלול, אחרון במדרון התלול
קצר זמים ונושף עם לילו התלול
עוד תקיעה,
עוד תרועה,
עוד שברים, ועגול
השנה שעברה יסגר במנעול.

מתחילים מחדש. למה לא? מה זה רע?
גם הזמן לפעמים מתבלבל בספירה
גם הגל אל החוף מבקש חזרה
גם תבת הזמרה שרה שוב את שירה.

שוב נתחיל מחדש, שכלם מתחילים
נגנן את השיר באותן המלים
שאיןן מתעופות, לעולם, בגלים
השבים בלי חדל
אל היס הגדול
אל חולות החופים התלולים...

פעם / אצלון איילן

- פעם בדשא היינו שותלים, חור בגרב מתקנים ונעליים היינו מצחצחים.
- פעם כשאדם זר היה שואל איפה גר חבר מסוים היינו יכולים להגיד לו.
- פעם כדי לאכול תפוז היינו הולכים לפרדס ולשתות מים לברז.
- פעם אמרו לנו שלשתות מים אחרי תפוז עושה כאב בטן.
- פעם היינו נוסעים ל"רמז" לבדיקות.
- פעם רשימת הנפטרים בטקס יום כיפור הייתה קצרה יותר ממספר המשתתפים.
- פעם את "מעריב" ו"ידיעות" היינו רואים רק בערב.
- פעם כשאמרנו "כוש" זה היה שם תואר ו"כוסית" שם גנאי.
- פעם פעם חדר האוכל היה עשוי מעץ (והחברים מברזל!).
- פעם הפרדס היה בצד השני.
- ופעם - היה "על התל" כל שבוע.....

תל אביב / תל אביב / תל אביב
ביתר תל אביב
28 בספטמבר 1967

למדני, אליה, גרה והתפלל
אל סוד שלה נחמל, על ג'ה פרי בעל,
אל עשרות עזות: לראות, לחוש, לישום,
לבטח, לבחל, להקטל.

למד את שפתו של הנכה ושיר הלל
בהתעורר זמנה עם בן אדם ליל,
לבבל יקנה יומי עיום כתסול קלחום,
לבבל יקנה שלי יומי קרזל.

לאה גולדברג

אם בתחום המשקי גובר הודאי על הבלתי ברור, אם
בנתחם הזונר, הנגר עדים לתיושל בניתו של המוסד לא בן בתחום החברתי.
כאן מרובה הפרוץ על היציב, הנעשה והמקובל אינו כה מתקבל על הדעת,
וההליכות רחוקות מאוד מההלכה. והסרחק הוא הנותן. או, שהגישה הישנה
לסבות עובדות הקיים ולהסוך עקרונות הלכה לעקרונות חיים, או שיש צורך
לצור ולגבש תמיסה חדשה שתגיה תואמת את הליכותינו.

עם זאת, טעה שהנך מהלך בשדות, שבחלקם כבר תרושים וחשופים ובחלקם
מלאי סמני צהוב אדמדם של המיטת סוף הקיץ, והנה איפה אי שם מתמר אל על
הלבנו הענוג - החצב. ריזעות, כי בא הסתיו. שעת תמורה. וזו הנותנת
סיעם להמשך.

למנה טובה!

3 יונים

ראש השנה תש"ל

ברגשות מעורבים
כנור תחולתה של הטבה החדשה. כבכל
ראשית ספספת הונוקיה והתקווה לסנת
בוכה והאלתה בכל העלגו באשר נסנה.
באחרית, כסוף פסוק לשנה וכנקודת
מנפה לסכומי תמו"ץ רבו רגשות
הנוכח והתעבר האללים לצדם של
השגי האמיתה והגיוול. אם בתחום
בנתחם הזונר, הנגר עדים לתיושל בניתו של המוסד לא בן בתחום החברתי.
כאן מרובה הפרוץ על היציב, הנעשה והמקובל אינו כה מתקבל על הדעת,
וההליכות רחוקות מאוד מההלכה. והסרחק הוא הנותן. או, שהגישה הישנה
לסבות עובדות הקיים ולהסוך עקרונות הלכה לעקרונות חיים, או שיש צורך
לצור ולגבש תמיסה חדשה שתגיה תואמת את הליכותינו.

מצבת אוכלוסין ערה"ש תש"פ 2019

- **נולדו (16) - אליאב חגיבי-שפי, אריאל נבטי-סמולר, הילל ברנזבורג שביט, נריה ברנזבורג שביט, רום בן-בשט, רפאל רוסיאנסקי, מאיה בר, יהלי רסקאי, גפן ויסמן, אופיר ספררי, דגן כץ, גילי שיף, נעמה פלדמן, עופרי פלדמן, אוריה שקד, תבל חצרוני.**
- **נפטרו (4) - אברהם קרני, גיא מזנק, לילך בוטביניק, אסף שריד.**
- **חיילים (14) - עומר דגני, סער הלוי, שחר שלם, הדר מוגילנר, גל רובינה, עדי דנקנר, עינב נחתומי, נדב רמות, עילי איזון, נינה שימחיב, ענבר ארד, מאי בר-נצר, תום בר-דוד, דניאל סלע.**
- **שנת שירות (7) - ספיר חייטי, נופר נחתומי, זיו בן חיים, רן דנקנר, טל שפי, הילה ויאדר, אביב לוינסון.**
- **טרומ צבא (6) - רועי אלכביר, נועם ינאי, שיר חסד, איתמר דגני, ליהי גולן, אילון אלעזר**
- **השתחררו מצה"ל (10) - הילה הורוויץ, דניאל בדרק, מתן בן חיים, אביב שפי, נטלי פרנקס, תום בר דוד, תומר צירקין, דניאל בדרק, יעל עבדי, שרון ברקאי.**
- **התקבלו לחברות (12) - אילת וארנון אפריאט, נורית ואורון בן חיים, נעם ואבירם כץ, ליטל וגיא סיידוף, ליאת ואייל רוסיאנסקי, אביטל ולירון שקד.**
- **הצטרפו לקיבוץ במגמת קליטה (16) - שלומית (סטרק) ותום וקנין, עמיר ולי פלך, ספיר (הלוי) ועדי פייסנו, מתי ורעות ליפצ'ק, גיל (אורנר) ושי זיוון, גלית (כהן) וגיא רסקאי, נגה (טוביאס) ורועי בראונשטיין, דרור ומירי יריב.**
- **שנת חופש (15).**

סיכום אוכלוסייה בחצור ערה"ש תש"פ:

368	חברים
221	ילדי קיבוץ
14	חיילים
163	תושבים ואחרים

סה"כ אוכלוסיית קיבוץ חצור : 766

ראיון סיום הקדנציה עם אליסיה איסובייה

ראיינו: נגה דניאלי ורתם פלג

בימים אלו אליסיה מסיימת את הקדנציה שלה כמזכירת הקיבוץ, היא החלה את תפקידה באוגוסט 2016. במהלך התקופה עבר הקיבוץ אירועים שטלטלו אותו, הליכים חשובים התרחשו בהיותו קיבוץ מתחדש, והעשייה לא נפסקה לרגע.

לצדה, נבחרה גם מזכירות חדשה אשר דחפה וקדמה מהלכים ללא הרף. אם לסכם - הקדנציה שלה הייתה ללא ספק מלאה, מאתגרת ומעניינת. לקראת סיומה נפגשנו עם אליסיה לשמוע ממנה מחשבות, תחושות וסיכומים.

איך את מסכמת את הקדנציה?

אהבתי כל רגע בעשייה, הרגשתי שגדלתי ולמדתי המון. מילאתי תפקידים דומים בקיבוצים אחרים, אבל פה זה הבית שלי לכן זה שונה, זה נוגע בך בכל מיני מקומות כי בסוף אלו החברים שלך. אני יכולה להגיד שלאורך הקדנציה שלי הרגשתי תמיכה ועזרה גדולה מבעלי התפקידים וגם מהחברים.

מהו הקושי הגדול ביותר בתפקיד?

לעיתים לא קל לעשות את ההפרדה בין החיים הפרטיים והעבודה. אני חושבת שזה קושי גדול מעצם העובדה שכשאתה עובד וגר באותו מקום ובוודאי בתפקיד של מזכיר, הגבול בין החיים הפרטיים והעבודה מטשטש. לפעמים נדרשתי לעמוד מול אנשים שקרובים ויקרים לי עם תשובות שפחות אהבו לשמוע. עוסקים בנושאים מאוד מאוד אישיים, ואחר כך פוגשים את החברים במדרכות, בבריכה. לא תמיד זה קל.

אין לי משפחה בקיבוץ, אבל יש לי הרבה מאוד חברים, אנשים שעבדתי איתם, אנשים שעכשיו אני עובדת איתם, שכנים, אנשים שגידלו את בנותיי. היו אנשים שנפגעו ממני בעת שמילאתי תפקידים קודמים בקיבוץ, במובן הזה אני דווקא מרגישה שעשיתי תיקון.

מה היה השוני הפעם לעומת התפקיד הקודם שלך פה בקיבוץ?

אני הגעתי לתפקיד הזה בוגרת יותר, מנוסה יותר, צברתי ניסיון בקיבוצים נוספים. אני נמצאת בתפקידי ניהול קהילה משנת 2000 בחצור, חפץ חיים, וניצנים. אני מרגישה שוני בין התפקיד הקודם שלי בחצור לבין התפקיד הנוכחי, שנובע מהמודל החדש וקליטת חברים חדשים.

מה מייחד את חצור?

חשוב לי לציין שבחצור יש דברים שהם ממש לא מובנים מאליהם במובן החיובי כמובן. בחצור יש קשת חברתית אחרת לגמרי, יש חוזק חברתי ותמיכה, יש אמונה של החברים במערכת הניהול ותמיכה בבעלי התפקידים. אנשים זורמים איתך גם אם התשובה שלילית וגם אם מערערים בדרך כלל זה נעשה בדרך מכבדת.

מה היה ההישג הכי חשוב שלך?

בתקופה שלי פעלתי רבות לקדם הרבה מאוד תהליכים לצד העבודה השוטפת. באופן כללי אני חושבת שאנשים לעיתים חושבים שאין עשייה ולא פעם מצאתי את עצמי מתגוננת, אבל חשוב להבין שתהליכים לוקחים זמן ומצריכים בשלות של מספר תנאים, זה לוקח זמן וצריך להבין את זה.

אני חושבת שמבחינת הטיפול בחברים, הדבר שהכי חשוב לחבר זה הקשבה, הזדהות ומתן תשובה לפנייתו שלו בזמן סביר, וכך השתדלתי לעשות.

בתחילת הקדנציה קבעתי יעדים אסטרטגיים, שמרביתם הושגו. לאורך כל הקדנציה עבדתי עם טבלת מעקב אחר המשימות שלי, שיטת עבודה שתקל על המזכיר הבא להיכנס לתפקידו. כל העשייה בתקופתי מסוכמת ומתועדת ותהליכים שלא הספקתי להשלים יעברו למזכיר הבא.

מה רצית לעשות ולא הספקת?

יש עוד הרבה דברים שרציתי לעשות ולא הספקתי. העבודה רבה, מסביב לשעון והמציאות דינמית וצריך לתת פתרונות למצבים שוטפים:

בשנת 2017 בניתי **תוכנית יעדים** והבאתי אותה למזכירות, היו יעדים אסטרטגיים כמו עדכון המודל, צמיחה דמוגרפית, חשיבה מחדש על המבנה הארגוני. בנוסף היו יעדים שכללו עדכון וריענון של נהלים ותקנוני שחיבו עדכון.

מבחינת המבנה הארגוני – אני מאמינה במודל של יו"ר אחד לניהול הקיבוץ. זה קיים בהרבה קיבוצים, הוא מוכיח את עצמו ואף התנסיתי אישית במודל זה. בחצור בחרנו להישאר עם שני יו"רים, כשמשרת המזכיר/יו"ר קהילה צומצמה ל 40% והגדלנו את משרת מנהל הקהילה ל 100%. אני מאמינה שניהול הקהילה ישתפר.

מבחינת המודל – בשנת 2018 הקמנו צוות שתפקידו היה בחינת המודל והעלאת הצעות לעדכון/שינוי. הוועדה סיימה את תפקידה בשלב זה והמודל המוצע הוצג כבר במזכירות ובקרב מאוד יוצג לחברים ובהמשך יובא לשיחת הקיבוץ ולקלפי.

בחינת המודל כללה יעדים ובהם הורדת המיסים, בחינת סל השירותים ומס האיזון, עדכון חוברת המודל שבה השתנו דברים גם ברמת המדינה ורשם האגודות השיתופיות.

שיטת העבודה הייתה תחילה פניה לחברים להבין מה חשוב להם לשמר ואיפה היו רוצים לראות שינוי. פתחנו את הדיון לציבור על מנת לקבל פידבק – הדברים שעלו היו רצון לשמור על מערכת החינוך והבריאות ומנגד לעדכן את רשת הביטחון ומערך הערבות ההדדית וריענון לחוברת היישום.

חברת המודל לרשת הביטחון – בפועל – יש הורדת מיסים בסך השירותים, מס איזון ורשת ביטחון שתתעדכן לפי החלטות של רשם האגודות השיתופיות. למשל, בהתאם להחלטת הרשם הרי שרשת הביטחון תהלוס את שכר המינימום. המשמעות של זה מבחינת הקיבוץ – עדכון של רשת הביטחון.

בהזדמנות זו אני רוצה להודות באופן אישי לחברי צוות המודל אשר עבדו מאוד מאוד קשה והשקיעו רבות מזמנם ומרצם.

צמיחה דמוגרפית – הוקם צוות אשר בשלב ראשון ביצע סקר אוכלוסייה שמתמקד בעבר, הווה ועתיד. הצוות בחן את קצב הקליטה של משפחות חדשות- האם להאט או להאיץ את קצב הקליטה. נערכו סימולציות שכללו את ההשלכות שעשויות להתעורר בכל תרחיש ותרחיש ולצידן פתרונות ומשמעויות.

בהקשר הזה השלב הבא (ובזה כבר יטפל היו"ר שיחליף אותי) זה המשך בניית התוכנית לצמיחה דמוגרפית, קבלת החלטות ויישומן בהתאם.

טיפול בחברים – היו לי רגעים שמחים ומרגשים אבל גם רגעים עצובים וקשים מאוד. הייתה תקופה קשה שבה לא ישנתי בלילות וחשתי מעמסה רגשית כבדה. אני מרגישה שניסיתי להיות קשובה ורגישה לזולת ונתתי את מירב הפתרונות לחברים. לאורך כל הקדנציה היה לי חשוב שחברים ירגישו שדלתי פתוחה.

מבחינת תקנונים ונהלים – אחת המשימות שנתתי עליהן דגש היא עדכון תקנונים ונהלים שונים בקיבוץ. אישרנו: תקנון ערבות הדדית, תקנון שנת חופש, תקנון בעלי צרכים מיוחדים.

טיפלנו בהסכם קליטה, נוהל צעירים, נוהל בניה פרטית, הסכמי אהדה. בנוסף ועדין בתהליכי אישור: תקנון אבלות חדש ונוהל בחירת בעלי תפקידים.

אחד הדברים שכבר לא יקרו בקדנציה שלי הוא עדכון תקנון הקיבוץ. תקנון זה כבר לא מעודכן, השתנו חוקי המדינה, השתנו דברים במודל שלנו ויש שם סעיפים שכבר מזמן אינם רלוונטיים למציאות החיים הנוכחית בקיבוץ. עדכון התקנון הנו הליך מורכב וארוך ולפני שמתחילים לעדכנו יש להשלים את הליך עדכון המודל והצמיחה הדמוגרפית.

מי היית שמחה שיחליף אותך?

יש יתרונות ברורים למזכיר מהקיבוץ, יש לו היכרות עם המקום, החברים התהליכים, מישהו שזה הבית שלו אכפת לו מהמקום באופן שונה ממישהו שבא לעבוד וחוזר לביתו. לצד זאת, יש יתרונות ברורים למזכיר חיצוני, הוא מטבע הדברים לא מעורב ריגשית, הוא יכול להביא ניסיון מקיבוצים אחרים והוא יכול להיות אדם מאוד מקצועי. אני חושבת שהמצב האידיאלי הנו שאחד מבעלי התפקידים, או המזכיר או מנהל הקהילה יהיו מהקיבוץ.

איך את רואה את הקיבוץ בעוד עשר שנים מהיום?

הנוף יישאר אותו הנוף בתוספת שכונת הדירים. אנחנו נהיה יותר דיגיטליים ברמת הפרסום וברמת הנהלת החשבונות. השירותים לחברים יהיו ברמה יותר גבוהה ויהיו נגישים יותר לחבר. החינוך והבריאות יישארו לב הקהילה. אני רואה את המשך קליטת בנותינו ובנינו, אני רואה קיבוץ צומח, עם פחות מיסים וקהילה שוקקת חיים חברתית עם ערבות הדדית, הבנה ושמחת חיים.

בסיום הריאיון אני מבקשת להודות לחברים ולחברות על ההזדמנות שניתנה לי, למדתי המון ואני מסיימת בתחושה טובה של עשייה והצלחה. תודה לכל שותפי הדרך שלי, לדרג הניהולי, למנהלי האגפים ולחברים.

בהזדמנות זו אני רוצה לאחל שנה טובה לקהילת חצור על חבריה ותושביה ומקווה שהשנה הבאה תהיה שנה שלווה, שנה של שגשוג והמשך בנייה (לא רק של שכונת ההדרים ©) והרבה בריאות.

אני אהב את חצור / ירון צירקין

אני אוהב בחצור את הקהילה
אחד לשני כמעט כמו משפחה
התרבות החגים התנדבות הנתונה
הלוואי שתדע ללמוד מאתנו המדינה.
העצים בחצור בעיקר הברושים
האורנים גבוהים עם הגזע עד למרומים,
כמה גדלו כמה יפו,
ואלה הוותיקים שלנו יפה עשו:
התל והבריכה - גן עדן על היקום!
אצלנו הולכים ישר ולא עקום
ילדי הקיבוץ הנוער התינוקות
והגנים, נראים בעייני פשוט נפלאים
איזה חינוך ואיזה ערכים
טומנים פה לאנשים.
אני קצת לא אוהב את חוסר השקיפות
לא לכולם חשוב להם הנראות
אף פעם לא הייתי בישיבות אל תוך הלילה.
הייתי נרדם שם מתבאס לאללה
קשה לי שקובעים לי החלטות
אבל משתדל עם זה לחיות.
הכי חורה לי שמעירים לי על
חניות. לא מבטיח להשתנות.
אני במוטו מסביר פני לחבר
רוצה לחיות רק בחצור
ולא במקום אחר.
מסתובב עם הרבה גאות יחידה, אוהב את הסביבה
רוצה מאוד לראות גם אצל חברי
את החינוך וסבר פנים
ושזה לא יעלם עם השנים.

fe nfnj n'j' r h'ncvz h'k'k'f'it / t'ncr k'rh's

תחילה, ברצוני לברך את הקיבוץ וחבריו לשנה החדשה, שתהיה לנו שנה טובה ומוצלחת.

השנה החולפת התאפיינה בהתעסקות רבה של המועצה הכלכלית בנושאי קרקעות והסדרת שימושים חורגים, תהליכים בירוקרטיים ארוכים מול המנהל. נושא זה משפיע על יכולתנו לקדם השקעות חדשות [וישנות] בקיבוץ ובנוסף הסדרת הנושא מחויבת לצורך בניית שכונת ההדרים וביצוע שיוך.

שיוך - בסוף שנת 2018 הקיבוץ היה אמור לקבל החלטה לפי איזו החלטה משלימים את הליך השיוך. בסופו של דבר הנושא לא הובא להכרעה וזאת, מאחר והשתנו הדברים בחלופת האגודה עד כדי כך שכלל לא היה ברור שניתן לבצע את השיוך לפי חלופת האגודה. מבחינת קידום ההליך בקיבוץ - המנהל, בודק בציציות את כל נושא השימושים החורגים, עד למצב שאפילו את הכל-בו נאלצנו להקטין. זה תהליך מתמשך וראינו שבכל מה שכרוך בנושאים הדורשים טיפול סטטוטורי אין לנו גורם אחד מטפל. כאשר איילת גויסה לוועדת בתת חשבנו שהיא כמרכזת ועדת בתת תקדם את הנושאים מול הרשויות וגם תעזור בנושאי השכונה.

חשוב להבין שכל עוד לא ניכנס למתווה הסדרה מול המנהל לא נוכל להתקדם עם השקעות בתוך הקיבוץ שדורשות את הקרקע ולא נוכל להתקדם עם שכונת ההדרים. אנחנו חייבים שהמתווה יאושר ועל מנת שזה יקרה אנחנו עורכים פעולות שאת חלקן החברים ראו "בשטח" ובהם פינוי מחסנים, הקטנת הכל-בו, הסדר לגבי בית הקברות האזרחי וכו'. שדרת המוזות טרם הוסדרה והנושא חייב להיות סגור בטרם נקבל אישור לכניסה למתווה.

אני רוצה להתנצל בפני כל החברים שנפגעו תוך כדי "הסדר" שעשינו בנושא, אך צריך להבין שכהנהלת הקיבוץ ידינו כבולות.

פרק הזמן שניתן לנו בשל העובדה שיש דברים שצריך להשלים, נוצל על מנת לעשות שיפורים אשר מיטיבים עם החברים בתוך תחומי הפרצלציות שלהם, בעיקר במקומות שבהם ניתן היה לשפר את מצבם של חברים שבתוך תחומי הפרצלציה שלהם ישנן תשתיות של הקיבוץ.

לאחר שסיימנו לערוך את כל השינויים בפרצלציה, יתבצע הליך מדידות של כלל דירות החברים. כל חבר / משפחה ייפגשו במהלך השנה הקרובה עם מודד ומעריך גודל דירות. לאחר שתבוצע מדידה חדשה לכל הבתים יוגש למנהל תצהיר גודל דירות.

באופן כללי, השיוך משנה את אורחות החיים בקיבוץ והוא חייב ללכת יד ביד עם החלטות הקיבוץ לגביי מודל וצמיחה דמוגרפית. נצטרך להתאים את עצמנו למצב חדש כמו מספר הדירות שבעלות הקיבוץ (חיילים תושבים וכו') בנוסף מבחינת הדמוגרפיה של הקיבוץ, קליטת חברים לא יכולה להיות מנותקת מהשאלה היכן יגורו וכיצד ישלמו על הבית והקרקע. מבחינת המצב הקיים, צריך לטפל בכל החברים שכבר גרים בקיבוץ ולא בונים בית או אין להם את היכולת לבנות בית.

מבחינת השלמת התהליך, אני צופה שבמהלך שנת 2020 נגיש את התיק למנהל ונצטרך להתחיל לדאוג לגורם מממן וגביית הכספים מאחר ולהערכתני בסוף 2021 נצטרך להעביר את הכסף למנהל.

שכונת ההדרים – כרגע השכונה עוד לא מלאה יש 35 משפחות מתוך 44 מגרשים, כולן מתגוררות בקיבוץ.

באופן כללי השכונה הולכת יד ביד עם השיוך ואנחנו בדיונים עם המועצה כל העת. בימים אלו נלקחה החלטה כי הקיבוץ יבצע בעצמו את הפיתוח והמועצה תשתתף בעלויות. אני חושב שהאתגר הגדול ביותר של השכונה, הוא הסנכרון מול השיוך. מבחינת המשפחות שבונות, האתגר הוא להביא מוצר שלאנשים יהיה כסף לשלם וצריך למצוא דרכים להוזיל את העלות הכוללת (כולל תשלום למנהל) לחברים שבונים.

לוחות הזמנים של השכונה – התהליך מתקדם אבל מאחר והוא כרוך בהליך השיוך של הקיבוץ לא ניתן יהיה להתקדם לפני שייסגר מתווה הסדרת שימושים. בפרק הזמן שממתינים להיתרי הבניה, נוכל להתקדם עם עבודות פיתוח.

יו"ר קהילה – אני מקווה שכניסת יו"ר הקהילה ושינוי התפיסה לגבי תפקידו של יו"ר קהילה (בשונה מתפקידו של המזכיר), יעזרו לנו לקדם את התחומים שהם בתווך שבין המועצה הכלכלית והקהילה.

קבוצת אמן – המפעל מספק חלקים לתעשיית הרכב בעיקר ליגואר, לנדרובר ופורד. שנת 2019 הייתה קשה ומאתגרת לאומן. המפעל בפורטוגל הורחב והגיע לקיבולת מקסימלית, המפעל בארה"ב התחיל לעבוד בייצור סדרתי. לצד זאת, בארה"ב המפעל עובר חבלי לידה קשים אשר מכבידים מאוד על החברה כולה. העובדים עובדים קשה על מנת לייצב את המפעל תפעולית, פיננסית ואני כולי תקווה שבשנת 2020 המפעל בארה"ב יגיע למדדים תפעולים טובים וייתצב. באותה נשימה נקווה ששוק הרכב ימשיך להיות יציב.

החקלאות - היא "הרגל החזקה" שלנו. לצד זאת, אנחנו נמצאים בסביבה רגולטורית לא ברורה בייחס למצב הקרקעות, מכסות מים, השבות שטחים, מים מטהרים. חייבים להסתכל קדימה ולחשוב על מה נתבסס בעתיד. היום החקלאות עובדת טוב, היא רווחית, כמעט כל הענפים רווחים. נשאר לנו לטפל ברווחיות של שותפות ההדרים, ולחשוב על כיוונים אחרים בהם אנו רואים עתיד.

השקעות חדשות – באופן כללי, הצמיחה שלנו מתבססת על הסדרת הקרקעות המסחריים כי זה מעבב השקעות ומונע הפיכת הנכסים לנכסים מניבים. זה כולל כמובן אזורי תעשייה.

אנחנו מחפשים כל הזמן השקעות שלא כוללות הון עצמי רב של הקיבוץ ולכן, מחפשים הרבה שיתופי פעולה. לנו כקיבוץ יש קרקעות ובמקרה של הקנאביס יש רישיון, אנחנו מחפשים משהו אחר שיביא את הכסף. באופן הזה לא מסכנים הרבה, אבל זה לא פשוט למצוא את השותף הזה.

במעמד זה נברך שתכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה!!

שנה טובה, תומר אברהם

פ"נ'ל פו"ל – עם יובל שנה

ראיינו: נגה דניאלי ורתם פלג

בקרב מאוד סוגר יובל שנתיים בתפקידו כמנהל קהילה. פגשנו את יובל לראיון "פינג-פונג" [למרות שאולי במקרה המשפחתי שלו זה יותר בדמינטון ☺].

מה נחשב כהצלחה מבחינתך – בכל פעם שאנו מגייסים חבר קיבוץ לתפקיד בקהילה זו הצלחה. השנה גייסנו, חשמלאים, משאבי אנוש, ועדת תרבות. אני רואה בזה הישג גדול והיד עוד נטויה.

המוטו שלך – על ידי הובלה, בניה והטמעה של תרבות ארגונית לטובת שיפור השירות לקהילה, האצלת סמכויות ומתן כלים מקצועיים וניהוליים לבעלי תפקידים, נצליח לתת מענה מתאים לכל השכבות.

אני מאמין שלך - התחשבות בפרט, ראיית הקהילה והבנת המערכת, אם לא יודעים אז שואלים, אם אין תשובות אז מגבשים תשובה (כמעט תמיד אפשר למצוא פתרון), שותפות מלאה בעבודה עם מנהלי הענפים, מנהלי האגפים והמזכירות.

תקציב הקהילה 2019 – במסגרת בניית תקציב 2019 הגדירו מנהלי האגפים בעשייה משותפת יעדים ותוכניות עבודה שנתיות והציגו יעדים אלו לקיבוץ, בסיכום החציון הראשון תקציב הקהילה עומד ביעדו.

התייעלות – אני תמיד חושב על כדאיות/התייעלות של ענפים. השנה נאלצנו לבחון את התייעלות ענפים כמו החשמליה, הנגרייה, הדואר ומרפאת השיניים.

תקציב הקהילה 2020 – כרגע תלוי בתהליך ותוצאות עדכון המודל שבקרוב יוצג לחברים והכוונה ליישם את זה כבר בתקציב 2020.

מה העסיק אותך השנה – בעיקר נושאים כמו מוגנות קהילתית, אבל גם הנגשת מבני הציבור לנכים (התחלנו לטפל בנושא, טרם סיימנו). הסדרה של שדרת המוזות מבחינת השימושים החורגים. הסדרת התבי"ע של בית העלמין.

בניית תחנת הסעה לתלמידים והסדרת התנועה בכניסה לקיבוץ – התוכנית אושרה בוועדות המועצה ובסוף החודש צפויה לקבל אישור של המשטרה ואז הכדור עובר למועצה לביצוע. בתוכנית תבנה רחבה חדשה להסעות בכניסה לקיבוץ היכן שהיה בעבר המגרש של הסוסים [מאחרי התחנה הקיימת] ובנוסף תבנה כיכר

בטיחותית בכניסה לקיבוץ. הרעיון המרכזי הוא שאוטובוסים כלל לא יכנסו לקיבוץ, לפי התוכנית יבנו מפרצי עגינה בטיחותיים והילדים יעלו וירדו בבטחה מהסעות. גם האוטובוס הציבורי שמגיע לקיבוץ לא יכנס פנימה ותחנת האוטובוס תמוקם גם היא ברחבת ההסעות.

צפי לוחות זמנים – כיוון שזה תלוי במועצה קשה לי להעריך, אבל בפירוש זה חלק מהמשימות לביצוע, מבחינתי, עוד השנה.

הצומת ביציאה מהקיבוץ [שמאלה גן יבנה – ימינה לבסיס] – הנושא נמצא בטיפול המועצה ובוחנים אופציות, ברור לי שמדובר בנושא חשוב ויש לקדמו. בינתיים עוד אין תוכניות ממשיות על הפרק כי השטח עצמו שייך בחלקו למועצה, בחלקו לגן יבנה ובחלקו אדמות חקלאיות פרטיות. אני מניח שלאחר שהעניין הסטטוטורי ייפתר, הנושא יקודם. בימים האחרונים נקבעה ישיבה של ראש מ.א. באר טוביה מול ראש מועצת גן יבנה. אלו כבר חדשות טובות.

בית הקברות של גן יבנה – הפקקים בזמני הלוויות בהחלט יוצרים מטרד לתושבי הקיבוץ. פנינו ליו"ר המועצה בגן יבנה וניהלנו אתו פגישה. נעשו עבודות שיטוח בשולי הכביש על מנת לאפשר חנייה שם. בנוסף מעדכנים אותנו לפני כל לוויה ואנו מיידעים את הגורמים הרלוונטיים ובהם גם המשטרה. מעבר לזה אין הרבה מה לעשות בשלב זה. בשלב מאוחר יותר יש תוכנית ראשונית לסלילת כביש עוקף, זה עוד רחוק משלב התכנון והביצוע.

תרבות חצור – יש הרגשה של קפיצת מדרגה בהתגייסות החברים, צוות התרבות עובד בסינרגיה מופלאה ומבורכת. אני מרגיש שיש הרבה עשייה ואנרגיות חיוביות באוויר ושיש מענה לכל שכבות האוכלוסייה.

בריכת השחייה – פעלנו לקדם שלושה נושאים עיקריים ובהם הבטיחות, ההנגשה לנכים והיעילות. מבחינת בטיחות, הוספנו גדרות חדשות מסביב לבריכה, הוספנו מצלמות בטיחות. מבחינת ההנגשה - רכשנו מתקן הורדה [להורדת נכים למים בבטחה] שעובד על לחץ מים ופעלנו להנגשת הכניסה לבריכה לנכים. טרם סיימנו את כל עבודות ההנגשה בבריכה אבל זה בתהליך. לגבי ההתייעלות - הבריכה סבלה זמן רב מנזילות מים רציניות. הטיפולים שנעשו צמצמו באופן משמעותי את הנזילות, בנוסף נערי ונערות שנת הבר מצווה הפכו את הפינה ליד המציל לפנינה של ממש עם דשא נהדר.

הגלריה הלבנה – הפעילות הקהילתית הנפלאה שנעשית שם מבורכת. בתקווה שנצליח להביא תקציבים מהמועצה ולהגדיל את הפעילות. מנהלת התרבות במועצה כבר הוזמנה לביקור, זה מראה על כוונות חיוביות.

הנהלת הקהילה [מנהלי אגפים + מזכירה/יו"ר + מנהל הקהילה] – הייתה לי כוונה להפוך את הפורום הזה לפורום משמעותי שמקבל החלטות כמו הנהלה שיש בכל חברה. בזה עוד לא הצלחתי מקווה שזה עוד יקרה.

צוות מוגנות – הקמנו פורום חדש שמטרתו לתת מענה בנושא מוגנות בקהילה, הצוות מגבש תכנית פעילות שנתית אשר תיתן מענה בנושא המוגנות בקהילה לחברי הקיבוץ ותושבים, במערכת החינוך ולעובדי הקהילה, השנה כחלק מהפעילות של הצוות התקיימו הדרכות לעובדי הקהילה בנושא החוק למניעת הטרדה מינית במקומות העבודה.

צוות שירותים וחצר – הינו פורום חדש שכולל את כל מי שעובד בחצר הקיבוץ תשתיות ובינוי, נוי, אינסטלציה, חשמל, השכרת דירות, , בטיחות, תברואה, חצר, תקשורת. בפורום הזה מצויים בעיות שנוגעות לשירותים ולחצר. בפורום הזה מתנהל דיון פורה ואני חושב שהצוות מוכיח את עצמו היטב.

נראות – פורום שירותים וחצר העלה את הצורך בטיפול בעמדות המחזור שחלקן נראות מוזנחות מאוד. כמו גם הצורך לסדר את השטח שבין הגלריה הלבנה וחדר האוכל, פנסי רחוב שנוטים לצד, מעברי חציה ועוד.

משאבי אנוש – בשנה האחרונה טופלו נושאים חשובים כמו ריענון והתאמת חוזים לשכירים והסכמים לחברי קיבוץ, מדיניות שכר, ואפילו הגענו לביצוע שיחות משוב למנהלים.

השנה הקרובה – המעבר ל-100% משרה יאפשר לי זמינות לחברים, לקדם נושאים חשובים בבריאות ורווחה, בחינוך ובכלל. חלק מהתשתיות בקיבוץ ישנות מאוד וזקוקות לטיפול. בנוסף יהיה יותר זמן לקדם דברים מול המועצה. כרגע על הפרק – שיפוץ המטבח והנגשת הנהלת החשבונות.

מה חושב לקדם מבחינתך – בחצור יש לנו הרבה חברים שמתנדבים מחוץ לקיבוץ ולדעתי נושא זה חשוב ויש להכיר ולהוקיר אותו. הקיבוץ צריך לקדם תרומה של התנדבות בתוך הקיבוץ ומחוץ לקיבוץ.

מהי כוחה של הקהילה בחצור – הכוח שלנו זה היכולת לראות מעבר לעצמנו, זה לתת יד בחגים, בפעילויות השונות בקהילה, זה להחזיק את הדלת בכניסה לחדר האוכל למי שבדיוק יוצא, זה לסייע לאדם חולה, זה להעניק אוכל לאישה לאחר לידתה. אלו דברים שהופכים אותנו לאנשים יותר טובים ולקהילה חזקה חברתית.

עובדי הקהילה – מראשון העובדים ועד לאחרון מנהלי הענפים והאגפים, אתם המנוע שגורם לכל המערכת המורכבת הזו לתפקד בכך שאתם משקיעים זמן, מחשבה ומאמץ כדי לתת את המענה הטוב ביותר. בהזדמנות זאת אני רוצה לומר לכם תודה והערכה רבה על כך.

שנה חדשה – אני מאחל לכל חברי וחברות הקיבוץ ולכל תושביו, לכל עובדי הקהילה, מנהלי הענפים ומנהלי האגפים שנה טובה, שנה של צמיחה, עשייה ואחדות קהילתית ומבקש לציין שדלתי תמיד פתוחה בשבילכם ולמענכם.

- דף 15 -

כאן תלך גלגל

פרשת השבוע פסח

דו ל י ס ד ה

ח מ נ י ו ת הסבוע, גמרנו את הקציר, היבול ביעוני זקשור בכמות המים ויעילות ההסקיה. מחלת דקבון הקרפח, הורידה במספר חלקות את היבול. נסיונותיו של מ ס ה א., במסגרת למודי, תרמו להבנת היקף הנזקים ואנו תקוה שבשנים הבאות נמשיך ללמוד את המהלה עד לפתרון. מהסתכלות ראשונה, נראה כי הזן החדש המקדים, עלול לפתור חלקית את הנזק מהמהלה. כמו כן, חמרי רסוס חדישים יתרמו אף הם להקטנת הנזק.

כ ו ת נ ה הוץ כדי רסוסים נגד הזיפית והפרודניא, ההחלבו לטלך (רסוס המיבט את העלים ומאפשר קטיף אחיד), כך שנחחיל לקטוף אחר ראש השנה.

כבר ברור לנו היום שמנפחת כחנת הדרום, אליה אנו קטורים לא תוכל לקבל יותר מאשר 2/3 מהקטיף היומי שלנו. ע"י נאלץ להטות קרוב ל-150 טון, כנראה על אחת הדרכים של המטק, עם כסוי פלסטי מיוחד. ואחסון בבית מצריך ערנות, עלינו למנוע נזקים של שריפה, מים זרוח.

א ס פ ס ת גמרנו את הקציר בשותפות עם הפרודניה, שהצליחה לאכול את רוב העלים. נקוה שבקציר הבא, החודש, נוכל לקבל יבול גבוה.

פ ר ד ס

גמרנו להסקות את הפרדסים, בהסקיה לפני האחרונה (כך נקוים), ועבדים, ומסירים במטקים לראות התפתחויות בשמוט במים במנות יותר קטנות, ברסוסים נגד עטבים וכו'.

כ ר ס ה ז י ת י מ

זן המרחביה, שנמטק בזמן, הניב 8 טון במקום ה-5 יחס ציפינו, חוספה יבול זה דחה את מסיק הזנים האחרים העומדים לפני השחרה. הוץ צפיה ליבולים יותר גבהים בזנים האחרים, נפנה שוב לקבוצת המוסד, לחת יד ולעזור לגמור את המסיק.

סיפורו של בית – צניני ד'ור

כתבה שרה אשל ז"ל 1968
פשפשה בארכיון – מאיה כץ

עליה להתיישבות של קבע בחצור: ראשית כל, בית האריזה פרדס א', אחר כך אוהלים וצריפים שהועברו מראשון לציון. לפי הנחיתו של רכוז הבניין דאז, לא הותקנו תקרות בצריפים והקירות. אם כוסו בדיקט, הרי לא נצבעו, כי מה שיהיה מכוער יותר, ניפטר מהם מהר יותר. ואמנם, היו הקירות מכוסים בטלאים טלאים של דיקטים ישנים בכל הגוונים. הצריפים היו אמנם מכוערים דיים, אך שימשו את דייריהם עוד שנים רבות.

והיו סוכות קש. הם מוקמו במקום שבו עומד היום חדר האוכל. כל מי שהיה מעוניין בסוכת קש, הביא לעצמו חבילות קש ולפי שיטת "בנה ביתך", עיצב את צורתו, החלונות, הפתח לדלת ואפילו סודר ארון קיר.

היו שתלו וילונות צבעוניים על החלונות. רצפת החול של הסוכה הודקה והגג כוסה בפח שלהט בימי הקיץ, אך לקראת החורף, הורד הפח לצורך כיסוי מגורי העגלים, ודירי הסוכות נאלצו לתפוס מחסה בכל מקום פנוי.

אחר כך נבנו חמשת הבתים הראשונים, עם שירותים פרטיים. ואוי לאותה הזעקה שנזעק הישוב העברי בארץ האבות! בראש הזעקים הרצפליד ידיד ההתיישבות העובדת: "מה יהיה על המקלחת המשותפת, על בית השימוש הציבורי?! אשר לנו, לא היה כל חשש, כי עוד שנים רבות המשכנו להתקלח במקלחת עם סדקים להצצה, לרוח ולשמש ועמדנו בתור ארוך ומייגע על יד בית השימוש המרכזי.

ואז באה מלחמת השחרור. הילדים, המטפלות ומספר קטן של אימהות גרו בבית ספר בחולון. בכיים של הילדים הדיר שינה מעיני החברות והחרדה לבית לא נתנה מנוח. ואילו בחצור, התחפרו חברינו מתחת למחצבה. בונקר פה ובונקר שם ותעלות עמוקות מעבירות את הבאים והיוצאים. בלילות, כאשר הייתה נפסקת הפגזת המצרים, הייתה מתנהלת פעילות חברתית בעמדות המגן. שירה, נגינה. הדפסת "מתחת לתל" וכו'.

פעם, כאשר ביקרתי בעמדת המרגמה, שאלתי את עצמי: "החזית היכן? כאן או בחולון?"

חזרנו הביתה. מתחילים להקים צריפים חדשים ולבנות בתים.

הראשונים בתור הילדים והסבים, הורי חברינו. ואחר כך לפי קריטריונים לא של ותק, אלא של צורך, בריאות, תפקיד וכו'. כל ועדה והקריטריונים שלה. עד אשר קם חבר ואמר: "אולי נלך לפי הגובה? אינני גבוה, אך רק לפי קריטריון זה, יש סיכוי שגם אני אגיע לבית בנוי ולשירותים צמודים!". הצעתו לא התקבלה. וכאשר נבנו הבתים בשיכון ותיקים א', העיקרון היה: "מהו הוותיק בשיכונים ושיכון ותיקים"... ומי שגר בצריף שנבנה מאוחר יותר, עבר לצריף השוודי.

בצריפים השוודים היו שירותים לשתי משפחות, אך החיבור למים לא בוצע בגלל בעיות תקציב. והצריף נותר זמן רב בלי שירותים.

לאט לאט נבנו עוד בתים, ועדה שיצאה לתור את הארץ, חזרה וקבעה שאין טוב מהקוטגים. הואיל ואין מאשרים לנו לבנות שני חדרים, הרי שהקוטג', יש בו חדר שינה מעל המדרגות. כך נבנו קוטגים רבים, בשני שלבים. עד אשר הגענו לדירות של שני חדרים ממש, עם מטבחון ושירותים. וכאן צצה שוב השאלה, האם יעברו לבתים אלו הוותיקים או הצעירים. הוחלט שהוותיקים והדירות שהתפנו הפכו לדירות מעבר.

ובינתיים, נבנו מספר בתים לעולים ומספר בתים לצעירים "בשיכון צעירים". לבסוף הגענו לבניה קצת יותר משופרת לבנים. הפעם על פי ותק וסדר ברור.

בתים דו-משפחתיים, רווחים גדולים בין הבתים, סידור פנימי לפי טעמו ורצונו של המשתכן. כך אנו עומדים בפני שכונת יעקב ושכונת הגויאבות עד לשלב הבא, הלינה המשפחתית והשינויים שיחולו בעקבות המעבר הזה מלינה משותפת.

עדין אנחנו קוראים לדירה חדר. עדין יש לנו מטבחון קטן בפינת אוכל קטנה. עדין עולים ויורדים לחדר האוכל שלוש פעמים ביום, בחגים ובשבתות, אך מה יהיה כאשר ייבש הדיו מעל רשימתי זו?

ישנה עם ד'קו ירון שהאירה צל"י רוסט על...

כתבה: נאוה אטלן

כשהגעתי לקיבוץ לפני 18 שנה...הכרתי את ג'קו בנגריה. היו ביננו המון שיחות על החיים. יום אחד הוא סיפר לי שלפני שהיה בסיס חצור, היה כאן בסיס של הבריטים שנקרא בזמנו: קסטינה של חיל האוויר הבריטי. בצידו השני של הבסיס היו כפרים ערביים: יסור, ברקה, בתני שרקה ובתני ערביה. כשהבריטים פינו את המקום, התושבים הערבים פרצו לבסיס, פרקו חלונות ודלתות ושרפו במדורה כדי להתחמם...מצידו השני של הבסיס, התושבים היהודים פרצו לבסיס, פרקו חלונות ודלתות, והקימו קיבוץ. בעיני...זו התפיסה שהביאה אותנו להקמת בית בקיבוץ, להקמת מדינה ולהצלחה של המדינה. סיפור נוסף שלו שמחזק את התפיסה הזו: **כשהמצרים ירו מצומת עד הלום על הקיבוץ, הוחלט שבכל מקום שנפל טיל ונהיה בור...ניטע עץ...**

השנים עברו ומה רבים העצים שממלאים את קיבצנו ומפיצים יופי במקום הזה שלעיתים נראה כאילו תמיד היה כאן.

ראיון עם נורית מלמד שהיה חלון שהפך למצ'אות; הצלריה האבנה באשכנה החדש

ראיינו: נגה דניאלי ורתם פלג

כששאלנו את נורית כמה מ-1 ועד 10 התוצאה הסופית הולמת את מה שראתה בדמיונה לגבי הגלריה היא השיבה בלי היסוס – 12!

המשפט הזה מסמל הכל. נורית שעסקה באמנות שנים מחוץ לקיבוץ ובקיבוץ, גרמה לכך שקירותיה של הגלריה הלבנה יזוזו אל משכנם החדש והמרשים, בבית הקיטור הישן. באופן סימבולי (או שלא) להזיז קירות של מקלט זה לא דבר פשוט, אבל נורית הייתה נחושה ולאט לאט התגברה על כל המשוכות שבדרך עד לפתיחתה של הגלריה החדשה והמרשימה.

שש שנים עברו. מתחילת החלום עד הגשמתו, אבל בסוף החלום אכן הוגשם והגלריה עומדת איתנה בלב ליבו הפועם של הקיבוץ. בזכות המיקום שלה, בזכות השיפוץ הנהדר, המבנה קיבל חיים חדשים, שעות הפתיחה שהלכו והתרחבו קהלים חדשים התחילו לגלות עניין בתערוכות.

פגשנו את נורית לשיחה על חלומות והגשמתם, על אמנות ועל אמביציה.

מתי בעצם נולד בראשך הרעיון של העברת הגלריה למקום אחר?

אני ניהלתי את גלריית הקיבוץ בתל אביב כעשר שנים, חייתי את עולם האמנות והגלריות בלב תל אביב ואפשר לומר שהייתי מוקפת בטופ של האמנות בארץ. כשביקשו ממני לקחת על עצמי את הגלריה הלבנה בהתחלה רק ניסיתי ללכת בעקבות נעליו הגדולות של דב אורנר.

לדב אורנר היו שני קווים מנחים: האחד - להיות פטרוני של אמנות לכל מי שגילה נטייה לציור. הוא תמיד טיפח את כולם, הוא ראה בגלריה משכן שנותן צ'אנס לאומנים. מבחינת דב "לתת צ'אנס" לאומנים צעירים פירושו, לא "לשפוט" את טיב האומנות, העיקר לתת להם במה. את העיקרון הזה אני שומרת. מהצד האחר יש לו הסתכלות מאד מעמיקה וביקורתית כלפי אמנים בעולם האמנות.

שנים רבות הייתי מלווה את דב לפתיחות תערוכות ולמדתי ממנו מהי חשיבה ביקורתית הנשענת על תולדות האמנות והפילוסופיה. אחר כך כשעבדתי לצידה של טלי תמיר, בגלריית הקיבוץ, למדתי הרבה על הצד המעשי

של האוצרות. כל אלה נתנו לי את ההשקפה שגיבשתי לגבי מקומה של הגלריה בחיים התרבותיים של הקהילה.

עשר שנים הובלתי כך את הגלריה במקלט כשאני נעה בין שני קווים מקבילים: להיות גלריה קהילתית, פריפריאלית שנותנת לאומנים את הבמה הראשונה לחשיפה לקהל. ממול לפתח את הגלריה שתהיה מספיק ידועה כדי שתוכל להציג את האומנים לקהל הרחב, ולשם כך זה צריך להיות מקום שמסוגל להכיל גם אומנים מקדמת הבמה או את האומנים שלנו בהתפתחותם. הבנתי שבחלל הזה לא יקרה.

הבנתי שהגלריה הלבנה הייתה חייבת לצאת מהמקלט, הגלריה הלבנה שכנה במקלט, בחלל קטן, עם תקרה מאוד נמוכה, עובדה זו הגבילה מאוד את אפשרויות התלייה והמרחב שניתן להתבונן ביצירות. רציתי ליצור חלל שאליו אפשר להזמין אמנים שיוצרים מייצבים, עבודות וידאו ופרפומנס, כמו באמנות העכשווית.

כשאני אומרת להביא אמנים ידועים זה גם בכדי שהאומנים שלנו יזכו בסביבה אמנותית נאותה וגם שהגלריה תזכה בקהל שחורג מהמקומי. גם אמן חובב רוצה לפרוץ את הסביבה המחקת. אנחנו מתכוונים להיות הבית המטפח אמנים אבל גם עוזר להם לפרוץ החוצה. וישנו גם מימד הקהל. בעשרים השנים שהגלריה קיימת התפתח פה קהל לאמנות פלסטית וזה מהווה עוגן של תרבות בקיבוץ.

אז איך הגעת לבית הקיטור?

ברור היה שבגלריה במשכנה במקלט זה לא יכול לקרות. בשביל להזמין אמנים נחשבים ולהזמין מבקרים, צריך מקום הולם.

בשביל להיות בית כזה, הבנתי שאנחנו חייבים מבנה שיכול לארח אמנים ידועים וגם גלריה שיוודעת לקדם ולפרסם את אמניה. גלריה שיש לה שם, עושה שם לאמן. יש שני קיבוצים שהצליחו לפתח גלריות כאלה בארי וכברי שכבר מקבלים תקציבים לגלריה ממשדד התרבות.

חיפשתי חלל יותר גדול ובהתחלה חשבתי על המטרוק, אבל המטרוק היה גדול מידי, רק לקרר ולהאיר אותו זה היה גדול עלינו בשלב זה. המשכתי לחפש ואז הגיע האדריכל, רפי סגל, עם התוכנית שלו לקיבוץ. בתוכנית של רפי חדר הקיטור סומן כמקום שמתאים לגלריה.

בסוף הפגישה עם רפי ניגשתי למושיקו (שהיה אז מנהל הקהילה) ואמרתי לו תרשום את זה שחדר הקיטור מיועד להקמת גלריה ותזמין אותי לפגישה. רציתי הבטחה שהמקום הזה יהיה גלריה. מושיקו הפנה אותי לוועדת בתת ובתת נתנה אישור ולמעשה הייתה לי הסכמה עקרונית שהמבנה מיועד לגלריה וזה עזר לי לקראת מערכה הבאה.

ואיך עושים את זה?

ידעתי שכסף לא אקבל מהקיבוץ ושכל נושא גיוס הכספים הוא עלי. בהתחלה רתמתי לעניין את נעה צור-ברוש שניסתה לסייע בגיוס כספים מהמועצה.

פניתי ליהודה נפתלי ושאלתי האם יסכים לממן את הפרויקט, יהודה שאל בכמה כסף מדובר ואני השבתי שבסדר גדול של 300,000 ₪ - 400,000 ₪. יהודה חזר אלי עם סכום של 150,000 ₪.

בשלב הזה הצטרפו לפרויקט, רינה טל ואיתן הול נסענו יחד לגלריות לקבל רעיונות של מה אנחנו רוצים להקים כאן.

אחרי שיהודה הסכים לתרום 150,000 ₪, שמעתי מזאב קרישר על העיזבון של אילנה רון ומשם רצינו לגייס עוד 150,000 ₪. אחרי המון שיחות קיבוץ הצלחנו לקבל את הכסף מהעיזבון של אילנה ז"ל. עם סיום גיוס ה-300,000 ₪ התחלנו לחפש אדריכל/ית פנינו לשלושה אדריכלים ובסוף בחרנו בשרון יאיר מקיבוץ רבדים. החיבור אתה היה מידי והיא הייתה מאוד מאוד להוטה על הפרויקט.

התוכנית שלנו כללה גם גינה יפה בכניסה ועוד דברים כמו מזגנים, מקרר ועוד שלא נשאר כסף אליהם בשלב הראשון.

ספרי קצת על תהליך השיפוץ? קשיים בבנייה? הפתעות שלא ציפיתן אליהן?

קודם כל אני רוצה לציין שהעבודה עם שרון האדריכלית הייתה מאוד מוצלחת, הייתה זרימה ביננו ובינה. בתהליך השיפוץ נכנס לביטוי הכישרון של רינה טל אשר למדה עיצוב פנים ובנוסף יש לה ראייה אומנותית.

שתינו נכנסו לחלל וידענו שיש אלמנטים מהמבנה המקורי שישארו כמו החלונות, הדלת המקורית הייתה מלאה חלודה ורצינו לצבוע את הדלת בצבע חלודה, בסוף יצא אדום אבל הכוונה הייתה לשמר את הצבע המקורי.

ספרי על ערב הפתיחה?

בערב פתיחה מרגש נוכחו התורמים וכמעט כל חברי הקיבוץ ויצאנו לדרך. בשנה הראשונה כבר ערכנו כ-8 תערוכות שזה עומס לא רגיל לגלריה.

בשנה הבאה עלינו לטובה כבר מתוכננות כל התערוכות. נציג כ-5 תערוכות של אמנינו או בנינו האמנים ועוד 3 שיהיו של אמנים חדשים לנו אבל ידועים. אנחנו נכנסים לעולם של הפקות מרתקות שיציגו אמנות עכשווית, בעזרת המימון שנשיג. במכירה.

כיצד מתנהל ניהול השוטף של הגלריה?

הקהילה נותנת לגלריה תקציב שוטף שמכסה את העלויות השוטפות. אנחנו מקווים לקבל גם מהמועצה או איה"ש ממשד התרבות מימון לסיום העבודות סביב הגלריה והשגת הציוד הדרוש: הקרנה, הגברה ובעיקר לגייס מימון להשקעות באמנים. מה ההישג הגדול מבחינתך?

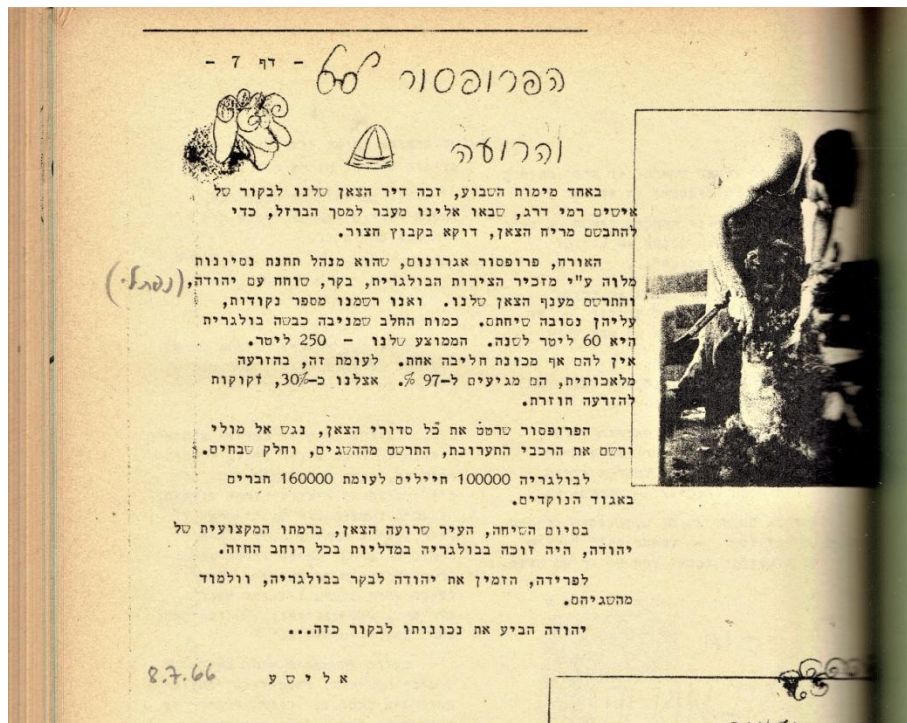
מבחינתי הגלריה במשכנה החדש הוא דבר ראשון הישג קהילתי – היום צעירים באים לתערוכות והאמנות זמינה ונגישה לכולם, מבחינתי אמנות היא ביטוי לנפש האדם. וכחברה אם יש לנו הכלים לאפשר ולהציג את ביטויי האמנותי של הפרט, זה גם מעלה אותנו כחברה. היום הגלריה הפכה למדורת השבט. מתכנסים בה מכל הגילים... ויש תרבות, לא רק בידור.

תודה ענקית לנורית ולצוות שסייע בהקמת הגלריה, לרינה ואיתן. לתמר שהצטרפה והקימה את תערוכת המכירה.

שנמשיך ונהנה מאוד הרבה אומנות איכותית ממש כאן אצלנו.

בהזדמנות זו הקיבוץ כולו מבקש להודות ליהודה נפתלי שוב ולהקדיש לו את הקטע הבא מתוך "על התל"...

תודה לעקיבא ורדי על בחירת הקטע.

ספורי # אולדי ושרון פוינסון

"בואי כבר, נצא!"

אומרת לי הגיינג'ית. "למה אתם לא נותנים לי לצאת לבד? אני כבר גדולה ומחונכת, אני מבטיחה להיזהר, לא ללכת עם אנשים שאני לא מכירה. למה כולם חופשיים ורק אותי אתם מגבילים ושומרים על צעדיי?"

אנחנו יוצאות.

הגיינג'ית עוברת בזריזות, בודקת פוסטים אחרונים שהשאירו על הקיר הציבורי, על המדרכה הציבורית ועל גלגלי המכוניות. ועוצרת באחד מעניין.

מגלה מה אכלו ומתי ועם מי היו. ומוסיפה כתגובה "Like" חמים משל עצמה ואני בינתיים, הבטן שלי מקרקרת ואני חושבת, מהגדר של השכונה, יותר קרוב לי ללכת לחדר האוכל בגן יבנה, מאשר לעלות לגבעה בקיבוץ.

בהמשך הדרך הגיינג'ית זקוקה לעזרתי. לשם היא פוחדת ללכת לבד.

היא מבקשת לשחרר פוסט משל עצמה, אבל שלושה בלוגרים קולניים ובעלי ביטחון עצמי פורז דוחים אותה בתוקפנות. "זאת קבוצה סגורה. את חסומה!", הם נובחים.

בואי חמודה, אקח אותך לאתרים שלא דורשים סיסמה. אני מנסה.

ועכשיו נחזור הביתה, והיא מתחננת, "לא עכשיו, רק התחלתי, אני באמצע..."

וכשאני מפנה מבט לרגע, שוב היא נעלמת.

טלפון מאבא שלי: "ראיתי את גולדי משוטטת באתרים מסוכנים. אין לך בקרת הורים?"

אמאיים ונהנים / אורית עדה

לפני עשר שנים, כאשר יצאתי לפנסיה מאמן יציקות, פנה אלי איתן, שהיה אז מזכיר הקיבוץ, שאקח לידי את פעילות הגמלאים בחצור. ביקשתי ממנו רק רגע, שאבדוק איפה אני נמצאת, איך זה פתאום לא לקום לעבודה, לנשום, לנשום, לנשום!

ואז החלטתי שבעצם יכול להיות מאתגר. ביקשתי מרחל ארד שתמשיך איתי עוד קצת כדי שתהיה לי נחיתה יותר קלה בתפקיד החדש.

בשלב הראשון ביקרתי אצל כל חברה וחבר מהוותיקים (+80) בביתם כדי לבדוק את גובה הציפיות, אפשרות להשתתף בפעילויות, רצונות אישיים ועוד. זו הייתה חוויה! כולם קיבלו אותי בשמחה רבה ואהבו את ההתייחסות האישית. מכיוון שאנשים כבר היו רגילים לפעילות, התחלנו ברגל ימין.

במשך השנים פחות ופחות אנשים השתתפו בפעילות שלנו מסיבות טבעיות ופתאום הרגשתי שהפורום הצטמצם מאוד. לעומת זאת השכבה של גמלאים צעירים (כמוני) גדלה ולא הייתה לה מסגרת.

אז פנתה אלי לילך (משאבי אנוש) שאקח על עצמי גם את הקטע הזה. ביקשתי מדפנה (יויו) שנעשה את זה יחד והיא הסכימה. כאן העבודה הייתה הרבה יותר קשה. היה צריך להפעיל כוח שכנוע הרבה יותר גדול כדי להזיז את האנשים. הכוונה הייתה ליצור משהו חדש, מרענן, משהו שיעשה מאתנו שכבה פעילה, משפיעה שמחה ונהנית.

בינתיים, אחרי תקופה קצרה, גם יויו פרשה ונשארתי די לבד עם עזרה לפי הצורך של אורסולה, אסתר רמות ועוד חברות. למען האמת כולם שמחים לעזור. הפעילות היא לאורך כל השנה. אני מארגנת הרצאות מעניינות, גם בתשלום וגם בהתנדבות, טיולים ברחבי הארץ יחד עם קבוצת גמלאים ממושב תלמי יחיאל, שיש בהם השתתפות גדולה של חברים.

כשמונה שנים אני משתתפת במפגשים של מנהלות מועדוני וותיקים של המועצה האזורית באר טוביה. המפגשים האלה לא תמיד מאוד מעניינים אותי כי דנים בהם הרבה על בעיית הוותיקים במושבים ועל המושבים בכלל. רובן מנהלות את המועדונים מטעם המושב ובמשכורת מהמועצה. אצלם המועדון עובד פעמים בשבוע והוא מיועד לחברי המועדון שגם משלמים, תשלום סמלי, דמי רצינות והשתתפות בפעילויות. מכיוון שאנחנו הקיבוץ היחידי במועצה אנחנו פועלים קצת אחרת.

יחד עם זאת, המפגשים האלה נותנים לי הרבה רעיונות, הרבה כוח להמשיך ומסגרת חברתית מאוד נעימה ותומכת בכל מה שאני עושה. המועצה דואגת לנו לבוקר של כף במחיר מסובסד מאוד, לנופש, להסעות, לתחבורה לטיולים, שנים לכל ישוב ולכן אנחנו משתתפים עם תלמי יחיאל כי זה מכפיל לנו את הטיולים. מאז שדפנה שגיא בחצור אני מקבלת גם הרבה תמיכה מהקיבוץ ועוד רעיונות לעתיד.

הדבר הכי חשוב והכי משמעותי, במה שאני עושה, זה ההשתתפות של האנשים בפעילויות. ההרצאות עולות כסף וגם הטיולים. אני מאוד שמחה לראות כל פעם מחדש עוד אנשים שמצטרפים אלינו ואני בטוחה שכל אחד יצא מרווח.

לי באופן אישי זה נותן הרבה כוח להמשיך.

בהזדמנות זו - חברים יקרים! הקיבוץ שלנו הולך וגדל, הולך ומתחדש! כבר מזמן לא כולם מכירים את כולם, לא כולם יודעים מי שייך למי וגם במה עוסק כל אחד מהבנים או החברים המצטרפים. אם יש לכם משהו מעניין בכל שטח, עבודה, מחקר, תחביב או כל התעניינות אחרת, שיכול גם לעניין את הציבור, אשמח לשמוע מכם ולצרף אתכם לסל ההרצאות ושיחות שלנו בבוקר יום ראשון של "פותחים את השבוע". אני בטוחה שגם לכם וגם לנו יהיה מעניין.

תודה לכל החברות והחברים שעוזרים לי מדי פעם ושמשותתפים בפעילויות, תודה לציון שיש לו המון סבלנות בשבילי ותודה לעפרה (תרבות) שהמועדון תמיד עומד לרשותנו מסודר ומזמין.

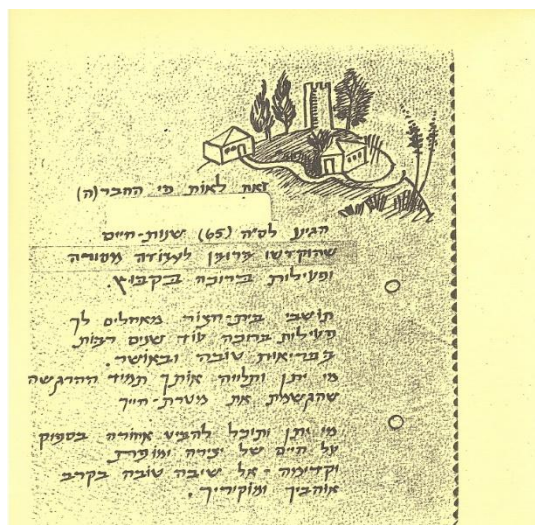
והכי חשוב שיהיה לכולנו חג שמח ושנה הכי טובה, הכי בריאה, הכי שמחה והכי פעילה.

בברכה חמה אורית שדה.

להחזיר עטרה ליושנה / מיה כץ

בשנים ההן כשוותיקי הקיבוץ הגיעו לגיל המופלג – 65, הוחלט להעניק לכל חבר – /ה שהגיעה לגיל – תעודת הוקרה קיבוצית – עט פרקר עם צריבת שמו/ה ופרחים או עציץ שהובא ע"י ילדי הקיבוץ אל ביתו.

חברי הקיבוץ הוותיקים המשיכו אמנם לעבוד בענפי הקיבוץ כמה שיותר שנים אך – תעודה זו ציינה – פרק בחיי החברה. כיוון שהיום בני הקיבוץ יוצאים לפנסיה בגיל 65, אפשר לחזור ולהעניק תעודה כזו.

חץ המוות וחץ החיים

כלי לשימוש בזמנים של שינוי והתחלות חדשות, הלקוח מהאינדיאנים של צפון אמריקה
כתבה: אורה ולדמן

במהלך 11 השנים בהן חייתי בקנדה, התחברתי מאוד לתכנים ולחכמה של האינדיאנים. הלכתי למפגשים וטקסים של הקהילה האינדיאנית, קראתי ספרות בנושא ההיסטוריה שלהם, שמאניזם אינדיאני, ומסורות הריפוי שלהם, ועם הזמן יצרתי קשרים וחברויות עם מי שנקראים בפייהם Medicine People – אשר מנהלים טקסי ריפוי לקהילה, ומהם למדתי רבות.

במסורת האינדיאנית המוטיב של וויתור והשלת הישן והצבת יעדים אישיים חדשים להווה ולעתיד – ויצירת דבר מה פיזי שישקף את העצמי החדש אל מול הקהילה – הוא מוטיב חשוב אשר חוזר על עצמו בצורות שונות. על חץ המוות וחץ החיים למדתי ממורה, שמאנית וסופרת בשם ליין אנדרוס.

חץ המוות וחץ החיים - הרעיון:

הרעיון של התהליך הוא לקחת זמן להתבונן פנימה, לזהות, לוותר ולשחרר אמונות והתנהגויות שאינן משרתות אותנו יותר, וכנ"ל לגבי פרויקטים, עבודה, קשרים וכל דבר הקיים בחיינו שסיים את תפקידו (ואת זה מסמל השם חץ המוות). ולאמץ ולהתחייב לפעול בדרכים שתואמות את מי שאנו כיום, ואשר תעזור לנו להגיע אל המטרות החדשות שאנו מעוניינים להציב לעצמינו (מסומל על ידי השם חץ החיים).

בסוף התהליך, יוצרים חצים אמיתיים אשר מסמלים במראם ובסמלים המעטרים אותם את המקום החדש אשר בו אנו עומדים כיום.

חשוב לציין שבתהליך הזה התוצר הסופי אינו נשאר בגדר הסמלי עם רעיונות מופשטים, אלא שרשימת חץ החיים כוללת תכנית מעשית לצעדים אשר ניתן לקחת כדי להגיע אל המטרות שלנו, ממש ברמה של למי אני צריכה לטלפן, עם מי להתייעץ בקשר לעניין מסוים, וכולי.

התהליך:

1. בשלב הראשון, יש לרשום על נייר את כל הדברים שאנו רוצים לשחרר בשלב זה של חיינו. חשוב לא לרשום דברים שאין אנו מוכנים כרגע באמת ובתמים לשחרר, דברים אשר לגביהם עדיין קיימת אחיזה כלשהי, אשר גם אם אינם מועילים או בריאים לנו יש להם איזו תועלת עבורנו אשר עליה אנו לא מוכנים בשלב זה לוותר. גם זמנם יגיע. כעת נתרכז במה שמצינו ואשר הגענו עמו לכלל הבשלה ומוכנות פנימית לויתור ושחרור. זו רשימת "חץ המוות"
2. בשלב השני מכינים את רשימת "חץ החיים". כאן מציינים כל דבר שאנו רוצים לחוות או להיות, ואשר הגענו לכלל מוכנות (בין אם פיזית, מנטלית או רגשית) להגשים בחיינו, וכל דבר אשר נראה שיועיל לנו, יתמוך ויקדם אותנו בשלב זה.
אין לרשום פנטזיות שאין ערובה להגשמתן, כגון "השנה אני רוצה לזכות בלוטו" אלא דברים מציאותיים שאפשר לפרק לצעדים ברי ביצוע עד להגשמת היעד.
3. חשוב לתת את הזמן הדרוש לכל אחד מהשלב הללו. זה יכול לקחת שעה קלה והן יכולות להיות רשימות שנשים בצד ונחזור אליהן בכל פעם שיהיה לנו רעיון נוסף, במשך ימים ואף שבועות עד שתהיינה מוכנות.
בשלב השלישי מכינים את הביטוי הפיזי של הרשימה. זה לא חייב להיות "חץ". לפי המסורת לוקחים ענף אחד ומצייירים או מחברים אליו סמלים שמשקפים את הדברים ש"מתו" ומצמידים אליו את רשימת "חץ המוות" שלנו. בוחרים ענף נוסף שעליו מצייירים את הדברים החיים בתוכנו, הרצונות, המטרות החדשות, והפעולות הנדרשות לקיומן, ומצמידים אליו את רשימת "חץ החיים".
4. ישנו שלב רביעי. העונה על השאלה מה עושים עם הרשימות והחיצים?

את חץ המוות והרשימה הצמודה אליו נהוג לקבור באדמה ("לתת לאמא אדמה להחזיק אותו בשבילנו"). בטקס אשר יכול גם להיות פרטי, אומרים תודה לכל אותם דברים שליוו אותנו עד היום ואשר תרמו לנו, לימדו אותנו על עצמינו, ועזרו לנו לגדול.

את חץ החיים ניתן לשמור ליד עץ בגינה או עציץ אשר "יזינו אותם ויעניקו להם חיים" בעודנו עושים את הפעולות הדרושות במהלך השנה כדי להביא את המחשבות, החלומות, והרצונות לידי הגשמה פיזית בחיינו. ניתן גם לבקש מאדם אחר לשמור עבורנו את חץ החיים בעציץ בבית/ה או בגינת/ה ולתמוך עבורנו בהתכוונות להגשמה נכונה וטובה של הדברים שבחרנו לשנות, להגשים, ולקחת על עצמינו בשנה זו.

בברכת שנה טובה, תומכת ומזינה והגשמה אישית בכל הרבדים החשובים לכם ולכן בחייכם כעת.

אורה.

קצת על יריד לחינוך / אורית שדה

בתי ספר הומים בילדים. ילדים מכל הגילים, מכל התפוצות, מכל התרבויות, ממשפחות עם מסורת שונה, ילדים יותר או פחות שמחים, יותר או פחות מוכשרים ויותר או פחות אפשרויות להתפתח.

הכיתות גדולות ולמורה לא תמיד יש זמן ואפשרות להגיע לכל ילד וילד. וכאן נכנסת לתמונה האגודה של "ידיד לחינוך". האגודה מורכבת בעיקר מגמלאים שמוכנים ורוצים לתרום מזמנם, ממרצם ומידע שטמון בהם מאוניברסיטת החיים.

במשך 9 שנים אחרונות התנדבתי בבית הספר, "גאולים" באשדוד, עד שהנכדים שלי שאלו אותי למה אני לא מתנדבת בבית הספר שלהם, ב"נופים". בעקבות הנכדים, ההחלטה הייתה מאוד קלה ובנוסף זה גם יותר קרוב וגם פחות מעייף. בנופים קיבלו אותי בשמחה והנה כבר היינו בפגישה ראשונה עם המנהלת וצוות שילוב. הצוות בנופים, ביקש עוד מתנדבים ומתנדבות ואכן אנחנו כבר חמש מתנדבות מהקיבוץ: לואיס, אמירה, יוספה, דפנה (יויו) ואני.

מיד אחרי החגים נגיע לבית הספר פעם בשבוע 3 שעות. חשבון פשוט: 15 ילדים שזקוקים לזה יקבלו עזרה, תשומת לב, אוזן קשבת וחיבוק. אבל זה כאין וכאפס לעומת מה שמקבל המתנדב. אחרי יום כזה אני יודעת שעשיתי משהו חשוב ומועיל. אז מי שחושב שיכול לתרום למבצע כזה יכול לפנות אלי ויתקבל בשמחה.

בית הספר זקוק לאנשים טובים שמוכנים לתת מעצמם. לא צריך להיות איש חינוך בדימוס או מומחה למשהו ספציפי, צריך לב! וזה יש לכולנו!

בברכת שנה טובה ושנת עשייה אורית שדה.

ראיון עם fe ופזמון = fe קבוקים

ראיינה: גליליה דנקר

קבענו "דייט" ליום שישי בביתו של שלמה. אני, אמנם הגעתי באיחור מה, אבל שלמה קיבל את פניי עם חיוך, ועם עיניים מלאות אור. שלמה מזג לנו סודה ומשם השיחה זרמה. רובנו בקבוץ שמענו על "שלמה ואיסוף הבקבוקים", אבל תוך כדי השיחה גם אני נדהמתי לשמוע איך הפרויקט הזה, שמבטא טוב-לב ואהבת חינם בעצם הוא מפעל רב תחומי, רב היקפי, רב תרבותי, בעל רבדים רבים, כיוונים שונים, זהו פרויקט שצומח ומתפתח מדי יום, לכיוונים בלתי צפויים ומפתיעים, שכולם מובילים לכיוון של נתינה ועזרה.

ישנם נזקקים רבים ועמותות שונות בארץ ובעולם. למה בחרת לתרום דווקא לקייטנת הקיץ של עזר מציון?
קראתי שעמותת עזר מציון פתחה שתי קייטנות קיץ ל-150 ילדים חולי סרטן ולמשפחותיהם, אך לא נותר מקום ל-40 ילדים נוספים עם משפחותיהם. חשבתי לעצמי: איך אני יכול לשבת בבית אם ישנם ילדים שבוכים ומאוכזבים, ולהוריהם אין אפשרות לתת קצת חופש ומנוחה לילדם החולה. הקייטנות האלו מאד מיוחדות בכך שהילד מגיע עם משפחתו - עם הסביבה התומכת שלו. הילדים נפגשים עם ילדים חולים נוספים - וכך רואים שהם לא היחידים בעולם שבמצב זה. הדבר החשוב ביותר הוא שהם זוכים לראות גם ילדים בשלבי החלמה או ילדים שהבריאו, דבר שמעניק להם כוחות להמשיך לעבור את כל הטיפולים הנוראיים והקשים ונותן להם תקווה.

איך בעצם התחלת?

התחלתי לאסוף בקבוקי פיקדון בתוך הקבוץ. כאשר הבאתי את הבקבוקים לסופרמרקט, פניתי לאנשים האחרים שהביאו בקבוקים וביקשתי שיתרמו. חלק מהאנשים מיד נתנו לי את פתק הזיכוי. התחלתי לקבל שיחות טלפון מהם וממכריהם: "זה שלמה בקבוקים?" למטרה הזאת יצרתי כרטיסי ביקור: שקיות ניילון עם מספר הטלפון שלי שעליהן כתוב "שלמה בקבוקים", (אוטנטי, בכתב יד).
ב"יום כיף בגעש" של המועצה, לקחתי את המיקרופון, סיפרתי מה אני עושה וחילקתי "כרטיסי ביקור" = שקיות ניילון, לאיסוף הבקבוקים. מאז, אוספים עבורי כמויות של בקבוקים בכל יישובי המועצה. לעיתים מתקשרים על כמויות גדולות מאד של בקבוקים, ובני רובינא מצטרף לעזור.
גם בבית הספר לאנגלית, שבשדרת המוזות, שלמה מנהל שיחות באנגלית והתלמידים נרתמו לפרויקט ומביאים בקבוקים.
בכל בוקר רביעי, אני מצטרף לפעילות בבית המייסדים, וגם שם מחכה לי ארגון גדול תמיד מלא בבקבוקים.

למה דווקא בקבוקים?

כי הכסף מונח, בדרך כלל אפילו זרוק. בסופרמרקט מקבלים עד 50 בקבוקים בלבד. בני רובינא מצטרף אלי, כדי שנוכל להכפיל את הכמות. גם אם שנינו עוברים בשלושה סופרמרקטים שונים - זאת עדיין כמות מוגבלת, שכבר לא מספיקה. במשך הזמן מצאתי מספר סוכנים, שאפילו מגיעים בהתנדבות עד הקבוץ לאסוף את הבקבוקים, ובעצם תורמים את חלקם לפרויקט.
הסוכנים מתייחסים לכל הבקבוקים בצורה זהה. אך ישנם בקבוקי פיקדון של 1.20 ₪. אותם אני מפריד, ומביא לרמי לוי, מקבל זיכויים של 30 ₪. בחודש מצטברים בין חמישה לעשרה זיכויים, אותם אני נותן לעובדת סוציאלית של המועצה. היא מעניקה זאת למשפחות נזקקות - הקשר למשפחות הוא דרכה. לי אין קשר ישיר למשפחות.
מדבריו הבנתי כי חשוב לו מאוד שלא ירגישו חייבים לו אישית דבר.

שלמה המשיך וסיפר:

אני נפגש עם בני נוער בסדנאות, מספר להם על פרויקט בטורונטו-קנדה, בו אדם מסוים אוסף את הלשוניות של הפחיות בתור חומר גלם, מוכר את חומר הגלם ועם הכסף קונה כסאות גלגלים לילדים שאין באפשרות הוריהם לרכוש.
כיסא הגלגלים מאפשר לילד להסתובב ולנוע. ללא הכיסא - היה נשאר לשכב במיטה. בקנדה אין עמותות כמו בארץ, שעוזרות למעוטי יכולת.

שלמה מביא את הפחיות והנערים "שולפים" את הלשונית.
שלמה מדגיש את המסר לנוער: "גם אם אתה עושה פעולה חיובית קטנה, היא יכולה להתחבר למיזם גדול,
חובק עולם שעוזר לאנשים בצורה משמעותית."
באמצעות הדוגמה האישית, נקודת מבט חינוכית תוך הפגנת ההתלהבות וההתמסרות לעזרה לזולת, שלמה
מחבר את הסובבים אותו לעשייה חיובית פעילה, מחשבה וראיית האחר הנזקק.

כמה זמן אתה מקדיש לאיסוף התרומות?
"מהבוקר כשאני מתעורר עד לבוקר למחרת...."

שלמה מספר על כך שהוא מרחיב את הפעילות בכך שעובר במסעדות ותחנות דלק. לעיתים אנשים רואים אותו
וחושבים שהוא "הומלס" - מביאים לו משהו לשתות או לאכול, וחלקם מעניקים לו כסף.
שלמה לא מפספס אף אחד - לכל אחד שפונה אליו הוא מסביר את מעשיו ומהי המטרה.
שלמה סיפר על אירוע מרגש שקרה לו בתחנת הדלק, כשאסף בקבוקים, איש אחד עם ילדתו הקטנטונת עם
הצמות הבחינו במעשיו, ניגשו אליו והביאו לו שתיה. כאשר הסביר את מעשיו - האיש הוציא כסף לתרומה
ונתן לילדה שתיתן לשלמה. הילדה התקרבה לשלמה הושיטה לו את הכסף שנתן לה אביה, הוציאה מכספה
ואמרה: "זה הכסף מאבא וזה הכסף ממני".
ערב אחד אספתי בקבוקים ממיכל מיחזור בגדרה - הגיעו אלי שני גברים והושיטו לי את הבקבוק שלהם.
כמנהגי הסברתי להם למה הם תרמו והוספתי "ככה זה בעם היהודי". ענה לי אחד מהם: "לא שמת לב שאנחנו
ערבים? אבל ילד חולה הוא לא יהודי ולא ערבי, הוא ילד חולה". אמר והושיט לי שטר של 50 ₪. הוא שאל איך
אפשר להמשיך לאסוף עבורי בקבוקים.
חלק מהאנשים נסחפים אחר שלמה, מצטרפים לעשיית איסוף הבקבוקים, עוזרים בהפצה ובפרסום של
הפרויקט או תורמים כספים. כל תרומה, ברזולוציה של שקל בודד, נרשמת ומתועדת במחברתו המסודרת
להפליא.
כך "שלמה בקבוקים" חובק עולם, סוחף אחריו קבוצניקים, מושבניקים, ערבים, חרדים, ילדים, נערים,
קשישים... בעצם כל מי שמוכן לתרום מזמנו וממצו למען עזרה לאחר...

יישר כח על העשייה הברוכה וכן ירבו!

"לטיול יצאנו כלנית מצאנו"....

שיר ילדים עליו גדלנו, למעשה אין זה משנה אם ובאיזה קיבוץ גדלת, השיר התנגן לו פה ושם ונחרט כזיכרון
ילדות.

משהו בשימוש בפעלים בצורת הרבים שלהם – "יצאנו", "מצאנו", מתאים לחוויה הקיבוצית ולהשתייכות
לחברת הילדים, בה אתה כמעט אף פעם לא לבד. תמיד יחד. תמיד חלק. תמיד ברבים.

התחלנו כפי שכולנו זוכרים אם לטובה או לפחות, בלינה משותפת בבתי הילדים. בכיתה בה 10 ילדים וכלב.
מורה ושומרת לילה.

מאז דברים השתנו מ א ו ד.

נחיתולים וצד האולפוס fe צפית על החינוך בחצור

כתבה: שירה רום

ראש השנה תש"פ במערכת החינוך החצורית

מערכת החינוך בחצור מונה כ- 294 ילדים מחולקת לגיל הרך ולחינוך החברתי (בעבר הבלתי פורמאלי).

בגיל הרך יש כ- 125 ילדים, בחינוך החברתי יש כ- 168 ילדים.

כ - 240 ילדים מהקיבוץ, כ- 50 ילדים מחוץ לקיבוץ.

אנחנו משתדלים להביא לילדים את הקיבוץ על כל חלקיו היפים ו"לנצל" את כל המשאבים הטבעיים והחברתיים הקיימים פה. ע"י השימוש במשאבים אלו, החינוך הופך לחלק מהקהילה, והקהילה חלק מהחינוך. אנו משתדלים ליצור שיתופי פעולה רבים עם כל השכבות על ידי פעילויות שונות כמו קבלות חג משותפות, חלוקת עציצים ועוד.

מדי שנה אנחנו מציבים לעצמנו מספר יעדים, ביניהם **שמירה על בתים ותחזוקתם** (מבנים) שנבנו לפני 60 - 70 שנה, שיפוצם והתאמתם לצרכים ולדרישות של היום – הן מהאגף למעונות יום בגילי 3-0, הן ממשרד החינוך בגילאי 6-3 והן בחינוך החברתי, **שימור הצוותים והתמקצעות** במטרה להכשיר את הצוותים הוותיקים והמנוסים בתחומים השונים כמו בטיחות, פדגוגיה וחדשנות.

ילדינו לומדים במספר בתי ספר גם ביסודי וגם בתיכון, וזאת מתוך מחשבה של "חונך לנער על פי דרכו", וראיית האינדיבידואל בתוך הכלל. חשוב לנו שיצמחו מתוכנו בני אדם בעלי דעות, שחשופים למגוון אפשרויות ויוכלו למצות את הפוטנציאל הגלום בכל אחד ואחת מהם. לאורך כל השנה אנחנו משקיעים מחשבה רבה בתכנים שנביא לילדים, בדרך בה נביא אותם וברלוונטיות של כל תחום דעת וזאת בהתאם לגיל הילדים ולצרכים העולים מתוך השטח. כל זאת קורה בהובלת צוות מדריכים המשקיע שעות רבות בחשיבה ובחינוך מיטבי קיבוצי.

החינוך החברתי עוסק עם סיום שעות הלימודים בבתי הספר, בפעילויות חברתיות לכלל הילדים וגיבוש קבוצתי בהתאמה לגילאים השונים (המרחבים).

ב"עומר" – נמצאים ילדי כיתה א', שלא מזמן סיימו את הגן, מתרגלים למסגרת חדשה, לומדים להיות יוזמים ועצמאיים, ומפתחים לעצמם את גיבוש הזהות כקבוצה.

ב"שיבולים" – נמצאים ילדים כיתות ב'- ג', שעסוקים בפיתוח מיומנויות ורכישת כלים לפתרון סיטואציות חברתיות.

ב"אלומה" – כיתות ד'- ו', שעסוקים בבגרות האישית וגיבוש זהות עצמית.

במתנ"ס – נערינו מכיתה ז' ועד לכיתה י"ב, עסוקים בהתבוננות ועמוקה כלפי המעגל הרחב שבתוך ומחוץ לקיבוץ, בגיבוש העתיד, ובפיתוח האני העצמי מול הכלל, ע"י דיאלוג ושיח מכבד.

כל הפעילויות האלו, מגיעות לילדים בדרכים מגוונות עם ניסיון רב להשאיר את המדיה בחוץ, על אף הקושי והאתגר שיש היום. אנו מנסים ללמד את ילדינו במקביל, איך להתמודד עם האתגרים שהמדיה מביאה, על ידי סדנאות והרצאות מיוחדות בנושא.

אציין לטובה את תנועת **השומר הצעיר** שלאחר שנים של יובש והיעדרות מהנוף החצורי, הם שבו אלינו לפני כמה שנים ומאז הקן, שמונה כ- 80 נערים ונערות, ילדים וילדות מכיתה ד' ועד י"ב, מופעל ופועל אך ורק על ידי ילדינו. הם החניכים, הם המדריכים והם מובילי הקן ובכל יום שלישי, המקום שוקק חיים וחולצות כחולות וצחוק והנאה של ילדים. פעילות זו גם היא מפגישה את הילדים עם מגוון רחב של ערכים ומקנה מיומנויות רבות.

בסיום דבריי אאחל שנה טובה. שנה של עשייה חינוכית משמעותית וצמיחה אישית. שנדע לתת מענה אישי וקבוצתי תוך שימת דגש לאתגרים המלווים אותנו לאורך כל הדרך הן מבית והן מחוץ.

שירה רום

דור הצתי? אורכ את דברו

שאלה ואספה הגיגים: ליטל פרנקס

ביקשנו מליטל, שתבדוק מה קורה עם ילדי כיתה א' החדשים, איך הסתגלות בבית הספר ושאלנו קצת תובנות על החיים.

נו חבר'ה, אז איך בבית הספר? מעניין לכם?

אימרי גורן: משעמם.
אורן הול: משעמם חוץ מהסיור לדבש.
דולב בן חיים + תמר גבע: מעניין. כן. אני לומדת דברים חדשים.
נבו ברנזבורג: כן, כי בשיעורי ספורט עושים משחקים.
יואב הלחמי: כן. כי לומדים הרבה ובכל יום יש משהו חדש.
מיקה פלג-סעת: כן. כי לומדים דברים חדשים ויש הפסקת כיפיות.
הילה כץ: לא. כי כל הזמן לומדים והמורה כל הזמן מדברת.

מה אתם רוצים להיות כשתהיו גדולים?

אימרי: שוטר
אורן: חשמלאי
תמר: רופאה
דולב: וטרינרית
נבו: עובד בגן חיות
יואב: שוטר
מיקה: וטרינרית
הילה: מורה

מה אתם מאחלים לעצמכם לשנה החדשה?

אימרי: שיהיה לי כיף
אורן: שאני אלמד כדורגל
תמר: שנה מתוקה כמו דבש
דולב: מזל טוב
נבו: שאני אהיה מפורסם
יואב: שיהיה לי כיף ושאני יאכל רימונים ותפוח בדבש
מיקה: שיהיה לי כיף ובהצלחה
הילה: שלא נלך לטיולים בבית הספר

מה אתם אוהבים לאכול בראש השנה?

אימרי: תפוח אדום בדבש
אורן: רימון
דולב: תפוח בדבש
נבו: תפוח בדבש
יואב: תפוח בדבש
מיקה: רימון
הילה: תפוח בדבש

מה עם גפילטע פיש? אוהבים? אתם יודעים מה זה?

אורן: אין לי מושג מה זה
אימרי: מה זה? דג שניצל?
תמר, דולב, יואב, מיקה: מה זה?
ואלו שכך ידעו:
הילה: לא. זה מגעיל.
נבו: לא. זה לא טעים לי.

**צחקנו והמשכנו. אז מה קורה בקיבוץ?
מה אתם אומרים על זה שסגרו את תחנת הדלק?
אתם חושבים שזה היה מהלך נכון?**

אימרי : לא. כי עכשיו אי אפשר לתדלק בקיבוץ.
אורן : לא. כי עכשיו המכוניות לא יכולות לתדלק את התדלוקים שלהן.
תמר : כן. שיתנו קצת חופש לפועלים של הדלק.
דולב : לא. כי עכשיו צריך לנסוע עד גן יבנה.
נבו : לא. כי לא יהיה איך למכוניות לנסוע.
יואב : כן. כי אז יהיה פחות עשן מהמכוניות.
מיקה : לא. כי עכשיו צריך לנסוע שעות כדי למלא דלק. באמת סגרו?

אז תגידו, מה עם שכונת ההדרים? תוך כמה זמן אתם חושבים השכונה תהיה מוכנה?

אימרי : חודשיים
אורן : שבועיים
תמר : שש ואחת שעות
דולב : חמישים ימים
נבו : 77 ימים
יואב : 88 ימים
הילה : מלא

**והשיוך? גם הוא יגיע מהר מהר?
מה זה שיוך?? מה אתם חושבים שזה?**

אימרי : לשדך נייר.
תמר : לא יודעת.
נבו : שליחות.
יואב : שליח פיצה.
מיקה : מחלה.
הילה : כשמגהקים.

ולפני סיום, נשאלו ילדי כיתה א', מה הם מאחלים למשפחת חצור ולקיבוץ כולו לקראת השנה החדשה.

אורן : שלכולם יהיה טוב
תמר : בהצלחה
דולב : שנה טובה
יואב : שתהיה שנה טובה
מיקה : שיהיה להם כיף וטוב
הילה : יאכלו רימון

**ובנימה מחייכת זו, נאחל גם לכם חזרה, שיתגשמו משאלותיכם, שתאכלו רימונים, שתגדלו ותצמחו להיות
כל מה שתוצו, שוטרים, פורחים, הדרים ושאר שכונות טובות, שהמורות לא ידברו הרבה וששליחי הפיצה
יגיעו מהר ... ושתהיה באמת שנה טובה מאוד.**

המקום של עני ארון – בית חלמה וחוויה

שני גורן, על מרכז הלמידה החדש שהיא מקימה בימים אלה בחצור, ועל אבני הדרך שסללו את המסלול להקמתו. האזינה ורשמה: אורה ולדמן

בביוגרפיה שלי אני מרגישה שנולדתי כמורה. כבר בגיל 4 ליקטתי חברות, שכנות, אחיות, בובות, מושיבה אותן ועושה שיעורים. היה לי לוח והיה לי גיר, והיו לי דפי קופי אז הייתי מכינה דפי עבודה לתלמידים, ולימדתי. הרצון להעביר חומר ולפגוש תלמידים היה שגור בי כבר מילדות. אני זוכרת שבכיתה ו' היה פרויקט בית ספרי, לעזור לעולים חדשים מרוסיה. הייתה לי תלמידה קבועה שהייתי הולכת אליה בימי שני וחמישי. ממש צועדת צעידה ארוכה והולכת ללמד אותה. לימדתי אותה עברית שנה שלמה. לא היה אז ליווי שסייע לנו במשימה, נדרשנו לעבוד מתוך אינטואיציה ואני זוכרת שממש הכנתי לה מערכי שיעור, המחשות עם צבעים וציורים, וכל מיני משימות חווייתיות. הזיכרון הזה ממש צרוב לי. לא הייתי בתנועות נוער או מסגרות שחשפו אותי להדרכה, אבל הדרכתי תמיד במעגלים הקטנים של המשפחה והשכונה.

הפריצה של התחום הזה בחיי הייתה בצבא, כשלוהקתי להיות משק"ית הוראה, והייתי מפקדת של חיילי מקא"ים (מרכז קידום אוכלוסיות מיוחדות) לימים נקראו "נערי רפולי" בחיל חינוך. אלה חברה עם סיפורי חיים מאוד קשים, שנשרו מוקדם מביה"ס, חלקם אף עם תיקים במשטרה וזו למעשה מסגרת שנותנת להם הזדמנות להשתקם דרך הצבא.

הגעתי לשם עם בנות חדורות ניסיון רב בהדרכה ובהתחלה הרגשתי ממש אבודה. אלה היו חודשים קשים, של השינוי מבית לצבא, ידעתי שיש לי את המשאב אבל לא הצלחתי להוציא אותו במסגרת הזו, ומה שלשאר הבנות בא מאוד טבעי לא הניע לי בהתחלה. זה היה במסגרת הקורסית ואז הגעתי לחוות השומר. הקבוצות הכי קשות, אלה שיש להן את קושי ההסתגלות הגבוה ביותר מגיעות לשם. אז הייתה פריצת הדרך. זו הייתה עבודה מאוד אינטנסיבית של הדרכה, פיקוד והוראה, ועם אוכלוסייה מאוד קשה. עבורי זו הייתה חוויה מעצימה, מפני שעמדתי בכל היכולות הללו שהיו מגולמות בתפקיד, הבאתי את הצוותים שלי למקומות גבוהים, קיבלתי תעודות הצטיינות, וקודמתי בתוך התחום. החוויה המעצימה הייתה הגילוי שהיכולות הללו שהיו בי היו בעלות פוטנציאל ממומש. החוויה הייתה בלתי נשכחת.

לאחר שנה זו הדרכתי בפנימייה בצפון ולאחריה בעמותת אור שלום את בני הנוער בסיכון שעתידיים להגיע למסלול הזה בצבא. זה היה המשך ישיר של תחושת שליחות, ולאחריהם התחדדה בי הידיעה שהסיפור שלי הוא חינוך והוראה ויצאתי ללמוד. רציתי ללמד בבתי ספר רגילים, כי החוויה שלי בבתי ספר ציבוריים הייתה משמימה, לא משמעותית, ובעיקר – הדמויות שעמדו לפני היו לא מוערכות ולא מעניינות. כך שגם המתודה, גם התכנים, וגם הדמויות פשוט לא עברו אליי. זה היה שילוש שלא יכולתי לשאת, כי חשבתי שאדם שבא להיות מורה לא יכול להרשות לעצמו להתנהג ככה. היו מורים שהגיעו עם התיק לשיעור, והייתה תחושה שעד הרגע האחרון הם לא ידעו עד הסוף מה הם ילמדו והם הגרילו מתוכו איזה דף... הם עמדו וקראו אותי, ולא היה שום צבע, שום חיים, שום עניין, לא של התחום שהם לימדו ולא של הדמות שלימדו. וכבר אז אמרתי לחברים שלי "אתם תראו, אני עוד בסוף אהיה מורה, אני אביא את השינוי". היו לי חברים שהצטרפו אליי ואמרנו שנקים בית ספר מיוחד. ממש דיברנו על זה כבר אז כנערים. גם מתוך התשוקה שלנו לתחום וגם מתוך החוויה המשמימה ואפילו המעליבה שעברנו.

כשיצאתי ללמוד היה לי ברור שזה יהיה בתחום של הוראה וחינוך, אבל לא רציתי ללמוד הוראה רגילה. רציתי למצוא את הדבר המיוחד הזה, למצוא מאיפה להביא את הטוויסט כבר בלימודים. כבר אז נחשפתי לחינוך האנתרופוסופי, בעיקר מקריאה, ואופן החינוך הזה דיבר אליי. אז הלכתי לתצפית בבית ספר אדם במושבה הגרמנית בירושלים. זה היה לפני 17 שנה. ישבתי בשיעור של כיתה ג' והוקסמתי! הם קפצו בחבל ועשו מסלול בוקר, היה להם שיעור שפה על תארים ופעלים והם למדו את הנושא דרך סיפור אישי שהם כתבו. הילדים היו כל כך בעניין, והם שרו את שיר אהבת פועלי בניין וניגנו בחליליות. התרגשתי מכך שבהפסקה במקום ישר לנהור החוצה, הילדים עמדו בתור לספר דברים למורה! כיום לאחר שנים במקצוע אני יודעת שכל הטוב הזה אפשרי, אבל אז הייתי ממש המומה. והלוח היה יפה, והמסדרונות היו מזמינים, והיה שם משהו חי וקסום. שבועות לאחר מכן לא הפסקתי לספר על זה לכל מי שפגשתי.

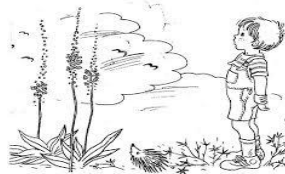
נשארתי עם החוויה והרשמים במהלך חצי השנה שלאחר מכן בזמן שטיילתי בדרום אמריקה, וכשחזרתי ובחנתי אפשרויות ללימודי התואר הייתה לי הארה. הבנתי שאם אני רוצה בהמשך להביא שינוי בחינוך הקונבנציונאלי עליי לפתוח חלון רחב ולאחר מכן להיכנס לייחודי. הלכתי ללמוד בסמינר הקיבוצים במסלול שנקרא חינוך יצירתי לגיל הרך (ולכיתות יסוד) שזה תואר של שילוב אומנויות בהוראה ובהתמחות בתיאטרון ותעודת הוראה. במקביל, כסטודנטית, עבדתי וליוויתי ילדה שלמדה בבית ספר אנתרופוסופי בכפר הירוק. זכיתי להתלוות אליה לביה"ס, ממסיבות ואירועים ועד לפגישות עם מורים. והמשכתי להתפעל!

ידעתי שהסיפור ארוך הטווח שלי יהיה במסגרות קונבנציונליות, אבל הייתה לי ידיעה פנימית שכעת, אני רוצה שכל הטוב הייחודי הזה ייספג בי ואני בו.

בסוף הלימודים קיבלתי הצעה ללמד בבית ספר אורים בכפר הירוק – בית הספר האנתרופוסופי שבו למדה הילדה שליוויתי. באומץ רב קיבלתי את ההצעה, למרות שבשביל זה הייתי צריכה לוותר על הלימודים הבאים אליהם רציתי להירשם – התמחות בספרות והיסטוריה, ולמרות שלא למדתי הוראה אנתרופוסופית. נכנסתי כמחנכת של כיתה ד', וזו הייתה שנה קשה ומאתגרת אך מפתחת מאוד. לאחר שנה זו המשכתי לעבוד כמחנכת שם ובהמשך בבית ספר מעיין שבנען. הייתי מחנכת במהלך 11 השנים האחרונות.

הדבר הגדול שקיבלתי ולמדתי משנים אלה בחינוך האנתרופוסופי הוא ההבנה שלילד יש שלבי התפתחות שקשורים לגיל שלו ואלו שלבי התפתחות אוניברסליים. דרך הכרתם ניתן להבין לעומקו של הילד ולבוא עימו במפגש הרמוני מזין. הבנתי שהלימוד יכול להיות פעילות אומנותית מתמשכת: שירה, גינה, תנועה, ציור, רישום, הצגה, דיקלום, פיסול ועוד. גיליתי שחשוב שכיתות הלימוד יהיו צבעוניות ואסתטיות, שהמרחב יהיה מטופח ומרגיע. שחשוב ממש שהיחסים בין המורים לילדים יהיו חמים וקרובים. שהלמידה חייבת להיות מגרת חושים, כזאת שמשאירה טעם של עוד ולא כזאת המעמיסה ומקהה חושים. שכדאי שהיא תהיה קשורה לטבע, למחזוריות, לחיים.

והכי חשוב, שעלינו כמחנכים לסייע לילד לממש את הפוטנציאל הייחודי הקיים בו, כדי לאפשר לו לגדול ולהתפתח בכל הכיוונים והאפשרויות שיעמדו לרשותו ושבהם יבחר כאדם חופשי.

חוויתי אושר בכל השנים הללו בבית הספר. דרך המפגש עם הילדים, הצוות והעשייה הרגשית התפתחות, עניין, סקרנות ושמחה, ולרגע לא הרגשתי שמשעמם לי. ואם להמשיך את מה שחשתי שנים אחורה בביוגרפיה שלי, אז כיום אני חשה שוב את הצורך למצוא את הדרך להביא את הטוב הזה החוצה, לעולם. וזה הסיפור שלי כרגע.

בימים אלו, אני מקימה מרכז למידה בשדרת המוזות כאן בחצור לילדי הקיבוץ והסביבה. המרכז מוקם בקומה שמתחת לסטודיו של דב אור-נר וצפוי להיפתח לקראת ראש השנה. הוא יכלול אלמנטים מרוח החינוך האנתרופוסופי, מהחינוך היצירתי, וגם מהכלים המיוחדים שפיתחתי לאורך הדרך.

המרכז הוקם מתוך רצון לעשות חיבור בין הלמידה לחוויה מתוך הבנה שלמידה אפקטיבית נוגעת ברגש. כשאופן הלמידה נוגע ומעורר את כל החושים חומרי הלימוד מוטמעים טוב יותר, המוטיבציה ללמידה עולה, ותחושת המסוגלות גוברת.

המרכז הינו מרכז למידה משלים אחרי שעות הלימודים, לילדי בית הספר היסודי הזקוקים לחיזוק במיומנויות יסוד כגון קריאה כתיבה וחשבון וזקוקים להרחבת מאגר אסטרטגיות ללמידה אשר ינגישו בעבורם את שיגרת היום בכיתה.

במרכז הלמידה משולבים תחומי עניין מגוונים כגון: אפיה, עבודת גינה, מוסיקה, תנועה, ציור, סיפור ומשחק השזורים באופן אינטגרלי באבני היסוד של הלמידה הדידקטית.

השיעורים יתקיימו במסגרת פרטנית ובקבוצות קטנות.

המשימה שלי בעצם מעבר ל"לחזק" את הילד בלמידה – היא לקרב אותו ללמידה ולעצמו. להפוך את הדיסציפלינות המאיימות והדוחקות לקרובות ואהובות. אפשר לאהוב חשבון...ניתן להפיק הנאה מלימודי שפה.

מאחלת לכל תושבי חצור שנה טובה של למידה מצמיחה ומרוממת רוח ולב! שני.

קלפי "על התל" – חצור בחירות חולרות

במשך מספר ימים לפני שישראל בחר לכנסת ה-22 את בחירותיה החוזרות, הוצב בכניסה לכלבו קלפי חצור בחסות "על-התל".

קלפי שמטרתו הייתה קצת שעשוע, קצת נוסטלגיה ובעיקר בחינה מחודשת (גם אם לא ממש מקצועית), של דעת הציבור על החלטות שנלקחו במהלך השנים ושינו, במקצת את פני הקיבוץ והתנהלותו, החברתית העיקר.

ראשית, תודות למצביעים!

להלן התוצאות היבשות:

החזרת ארוחת הצהרים בשבת	משאל חורף / קיץ	שמות לקבוצות	מתנדבים ומתנדבות	הגיוסים בכותנה	החזרת הלינה המשותפת	סה"כ 96
66	39	81	78	40	25	בעד
27	51	13	16	50	66	נגד
3	5	2	2	6	5	נמנע

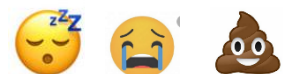
ובניתוח חברתי של התוצאות:

החזרת הלינה המשותפת;

מכון שרובנו הצבענו שאין צורך בהחזרת הלינה המשותפת לחינוך ילדנו, **א ב ל**...

הסעיף אכן העלה מחדש שיחות דשא על טיבה של הלינה בבית ההורים 365 ימים בשנה. או יותר נכון, את חסרונותיה... מרבית ההורים לילדים בין הגילאים 0-18, היו רוצים שתהייה האפשרות לשלוח אותם מידי פעם לישון בבית הילדים, שבוע בקיץ, סופ"ש שבוע בחודש, יום בשבוע... משהו...

חלק מההורים אף הסכימו לקחת חלק בשמירות הלילה המפורסמות, בתנאי שהשם "שומרת לילה", יוחלף ו/או יותאם לשנות ה-2000 – "שומרת לילה", וכי הקריאות לעזרה ישלחו בוואטסאפ עם אייקון מותאם ומוסכם מראש...

החזרת הגיוסים בכותנה;

הציבור חלוק בדעתו. נראה היה גם כי העובדה שכבר אין כותנה קצת בלבלה את הציבור הבוחר.

להבנתנו, יש שתי אפשרויות:

הראשונה להחזיר את הכותנה לשטח ואז לבחון את הסעיף מחדש.

והשנייה.. וזה רעיון לא רע בכלל... לנצל את נכונות הציבור להתגייס ולהחזיר את הלינה המשותפת לסופ"ש אחד בחודש.

(אם לתחושת הציבור המצביע, כל הרעיון של הציבור לטבע ולחקלאות הולך קצת לאיבוד – אפשר לבדוק אם ניתן להלין את הילדים בשדות).

החזרת המתנדבים והמתנדבות;

אין ספק שחלק זה חסר למרבית החברים בנוף המקומי. קצת ניחוחות של מעבר לים, שבאים עם המבטא ושמתח החיים לחלוק אתנו את נטל שטיפת הכלים וסידור השולחנות בחגים. שיבואו בשביל להישאר, ובשביל שיהיה מי שיגור במקומות שאף אחד אחר לא מוכן לקבל.

המערכת מציעה כי הסעיף יובא לבחינה מחודשת במזכירות.

סעיף נוסף שראוי להתייחסות אמיתית הוא :

החזרת שמות הכיתות לקבוצות;

כיום, זהות הקבוצות ניתנת לילדים לפי המרחב החברתי אליו הם שייכים ולמעשה משתנה משנה לשנתיים, - עומר – לכיתות א, שיבולים לכיתות ב-ג, אלומה לכיתות ד-ו. ויש גם לקחת בחשבון שבבית הספר הם מחולקים לרוב בין שתיים או שלוש כיתות, כך שילד שלומד בנופים בשכבה ג,

יכול להיות השנה מזוהה כ- "א' מכיתה ג'2, שיבולים. גימלים".

ובשנה הבאה כ- "א' בכיתה ד'2. אלומה. ילדים".

במקום להיות פשוט: א' מקבוצת אפרסק.

גם היום. גם מחר. וגם בעוד 20 שנה כאשר נחוגג 100 על הדשא המרכזי של חדר האוכל.

למעשה ברגע שהילדים יוצאים לשנת המצווה בכיתה ז', הם נקראים כיתה ז' – או במקרה הטוב שנת בר מצווה, ואחר כך זהותם הקבוצתית מתמוססת בתוך חברת הנוער, הגיוס והשחרור.

אין עוד שאלות של – "תזכיר לי מאיזו קבוצה אתה?" על מנת להיזכר או לחשב מי גדול ממי ובכמה.

היום, כאשר ישנם ילדים שהולכים לבית ספר שונים (2 בתי ספר יסודיים, 4 בתי ספר תיכוניים והיד עוד נטויה...), אנחנו חושבים שבאמת נכון וחשוב לאפשר לקבוצה להרגיש קבוצה ולחבר אותם, גם אם בדבק קיטשי של שמות פרחים, פירות או אזורים בארץ ישראל.

החזרת משאל חורף / קיץ;

שמחנו לגלות בעת ספירת הקולות, כי על אף שחלקנו חברים חדשים, נראה כי הרוב המוחלט של מושגים היו מוכרים לכולם. ולמעשה, היה רק צדיק אחד שרשם לנו, כי אינו יודע על מה מדובר בסעיף "משאל הבגדים" * (מי שזה לא היה - מוזמן לפנות אלינו בפרטי ונרחיב בנושא ☺).

אין הרבה מה להוסיף לחלוקת הקולות, מלבד לכתוב שמזל שפתחו את הפרנדלי בגן יבנה לטובת אלה המעדיפים את שלהם עם תאי מדידה ופתקי החלפה ואיזה כייף שיש לנו את פעם שניה לטובת המעדיפים זאת אחרת.

וסעיף אחרון אך לא פחות חשוב מהיתר –

החזרת ארוחות הצהריים בשבת;

לא מעט מצביעים כתבו לנו על מחסור במקומות מפגש ופעילויות ציבוריות המאפשרות הכירות עם מעגלים נוספים בקהילה. רעיונות שבאמת ניתן לשקול אותם בכובד ראש, עלו בסעיף האחרון שנרשם בפתק ההצבעה, ובו ביקשנו לרשום לנו, מה הייתם מוסיפים ו/או מחזירים לקיבוץ.

אין ספק שתשתית חדר האוכל והמטבח, המבנה, המיקום והאוכל שתמיד מאפשר קירוב לבבות (ראה ערך ארוחות הדשא בבריכה בימי הקיץ), ורצון הציבור להיות חלק ולקחת חלק, יכולים לפתוח מחדש את הדיון סביב ארוחת הצהריים בחדר האוכל בשבת.

נכון, יש לבחון כמו תמיד עלויות כלכליות לעומת תועלת חברתית, אך אולי, מי יודע. נצליח למצוא את הפתרון או המתכון לתת לכולם את המקום והתחושה שגם בשבת, אנחנו, לפחות מי שרוצה, יכולים להיות יחד.

(ארוחת הצהריים בשבת, פעם בחודש, כמקום בו נפגשים מחדש ההורים שנחו והילדים שישנו בשדות, יכולה להיות מקום מפגש מצוין.... 😊.....)

ולסיום סיומת, הרי לפניכם רשימת כל ההצעות לתוספות והחזרות נוספות שהעלו על הכתב העונים בקלפי חצור "בחירות חוזרות". חלק מההצעות אינן משוללות מציאות ורובן ככולן, מראות על צורך אמיתי של ההולכים בשבילים להיות חלק מקהילה שמחה, תומכת, מתייחסת ומכבדת:

נדידה כמו של פעם
החזרת בית הספר לקיבוץ
שומר לילה לבית התינוקות
ברנץ' בשישי
להכיר את כל החברים
החזרת שבוע גיוסים בשדות, לכלל תלמידי התיכון
דיסקו או פאב לצעירים
מועדון פעם בשבועיים עם גלידה
אידאליים וששום כסף לא יהיה כזה פקטור
הפאב של איאן
החזרת האולפן
שחלק מהכל-בו יהיה בחינם
להגיד שלום בשבילים
תקציב
את רוח ההתנדבות
מסיבות בפאב
כל מה שהיה פעם...
מועדון ח"ץ
בית כנסת חילוני
על המשמר
חצור לטף
נהג בית
קפיצות בגרעיני כותנה
מגרש משחקים של הטיל
סנדלריה
טיול קיבוץ
החזרת עטרה ליושנה
הקומונה
את הקיאק וסירת המפרש
נדידה לעמק הנעלם
ארוחת ערב בחדר האוכל בכל יום
חיוך
ניקיון הסביבה
מרוץ קולנועיות במגרש כדורגל
תרבות לא רק לילדים
שיחות קיבוץ שהיו פעם הפנינג בהשתתפות המונית עם הרבה אקשן
עזרה ואמון הדדי
אמון בין החברים למוסדות
תמימות
משחק חברה במועדון
ערבי דיסקו

רואים שאתם רוצים!
ועם קצת יותר תשומת לב לחברים שמסביב,
ועם חיוך וסבר פנים מכבד וחברי,
אנחנו גם יכולים!

מאחלים לכל בית חצור שנה טובה, שנה של תחושת שייכות, שנה של חיבורים חדשים ונוסטלגיה יוצרת.
צוות הקלפי – חצור בחירות חוזרות

יחללו האמת דביק 😊

ליקטה את הזיכרונות: עפרה אוחיון

תוצאות הבחירות לא השאירו מקום לספק – הציבור מעוניין להחזיר אותם לכאן. יצאנו לשאול את אלו שנשארו – מדוע בחרו להישאר דווקא כאן.

טרבור מרדית – הגעתי לקיבוץ ב- 3/11/1971. לפני זה טיילתי באסיה ואירופה והגעתי באוניה למצרים באוקטובר 1971. אבא שלי שירת בצבא האוסטרלי בשנים 43-1941 באזור שבין לוב וסוריה. הוא כבר לא היה אז בחיים ואני רציתי לראות את המקומות שהוא סיפר לי עליהם קצת.

לאחר כמעט חודש במצרים דרך קפריסין הגעתי לקיבוץ. ידעתי שאפשר לעבוד ולגור בקיבוצים בלי הוצאות. התכנון שלי היה להישאר שבועיים כי ידעתי שהולכת להיות מלחמה משיחות שהיו לי עם צעירים במצריים אבל אז לא היו מקבלים לתקופה של פחות מחודשיים. בסוף נשארתי שנתיים בתקופה הזו למדתי באולפן, טיילתי הרבה בארץ ובגדה המערבית וגם טיילתי בסוריה, לבנון וירדן. חזרתי לאוסטרליה בספטמבר 1973. באמצע 1974 חזרתי ארצה, אני חושב שמה שהקסים אותי בסגנון החיים בקיבוץ ובארץ. בשנת 1975 התקבלתי כחבר קיבוץ.

קריסטין אוחיון – הגעתי לקיבוץ בפעם הראשונה בשנת 1968 יחד עם אורסולה בסוף נשארתי בגלל איציק.

אבלין ברקאי – הגעתי לחצור בשנת 1982, נשארתי כי אני וניר החלטנו להתחתן.

קורה צירקין – הגעתי לחצור ביולי 1979, לא יאומן, השנה אני 40 שנה בישראל. חזרתי שוב בגלל שאהבתי את השיתוף והשוויון, החברה הסוציאליסטית לעומת החברה הקפיטליסטית שממנה באתי. בסוף נשארתי בגלל ירון.

ברברה קצירי - הגעתי לקיבוץ בשנת 1981 ואני זוכרת שהמקום מצא חן בעיניי מאוד ומאוד רציתי להישאר ולעזור, היו לי המון מחשבות על המקום שקשה לי לסכם למילים עכשיו אבל זה שאני כאן זה אומר הכל.

ע"פ מנת החופש....

אחרי ששמענו כמה דברים שרואים מכאן ולא רואים משם, חשבנו שיהיה גם נחמד לשאול, את המשפחות שדווקא עכשיו נמצאות בעצם, שם, מעבר לים.

"רילוקיישן....." מילה הרומזת על דרך חדשה, לא תמיד סלולה, הכוללת מעבר למדינה אחרת. וכן, בעידן הנוכחי – שלחנו להם מייל אל מעבר לים ובדקנו, אם הדשא של השכן, באמת ירוק יותר.

משתתף: אריק וולף – מתארגן בקולקטיון – ניו יורק

החודש אנחנו סוגרים חמש שנים בניו יורק הרחוקה, אפילו אנחנו מתקשים להאמין שעבר כל כך הרבה זמן... בהתחלה תכננו שנצא לשנה ולא יותר, אבל החיים כמו בחיים, הם תמיד חזקים יותר וכל השאר היסטוריה. כרגע אנחנו מתכננים לחזור בסביבות מרץ/אפריל. כרגע.

החיים בניו יורק הם חוויה מיוחדת במינה, העיר עוצמתית וססגונית ותוססת, ואפשר לפגוש כאן את כל העולם ואת כל סוגי האנשים. ממש חוויה מיוחדת ונדירה, אבל לא תמיד פשוטה.

למדנו המון על דרך החיים במדינה עם עוצמה אדירה ועל תושביה וההיסטוריה ממנה נגזרה החוקה והחוקים שתקפים בה גם היום. כתושבים קבועים במדינה (מעמד שיש לו חוקים משל עצמו), עם הגעתנו, נדרשנו להתנהל מול משרדי ממשלה למיניהם, שזו חוויה בפני עצמה.

להירשם בכל המוסדות, תהליך המלווה בבירוקרטיה. אין ספק שהאמריקאים מאופיינים בקיבוען יוצא דופן (במיוחד לישראלים כמונו קשה עם זה). לאט לאט למדנו את השיטה ושהכי חשוב זה לא לשאול - "למה כך ולא אחרת...". ממילא לא מקבלים תשובה.

עם השפה הסתדרנו היטב, אבל היינו צריכים ללמוד את הניואנסים הייחודיים והסלנג המקומי. למרים, זה היה הרבה יותר פשוט, כדוברת ספרדית, אפשר להרגיש הכי בבית בעולם, מפני שספרדית היא השפה הרשמית השנייה בכל מוסדות ומשרדי הממשלה.

בשנתיים הראשונות גרנו בברוקלין בשכונה פולנית בשם גרין פוינט, מדהים לראות איך הם שומרים בקנאות על השפה הפולנית גם בדור השלישי וכולם מדברים פולנית שוטפת. גם הילדים. ברוקלין היא עיר ענקית וחלקים ממנה היא העתק של מאה שערים ובני ברק, רק בהבדל אחד – שכאן כולם עובדים ומתפרנסים למחייתם. ואיזה פלא, זה עובד נהדר עם שמירת התורה. את הפטנט הזה היינו מביאים אתנו חזרה ארצה.

אחרי שנתיים בברוקלין, עברנו למדינת ניו יורק במקום שנקרא קולד ספרינג. איזור מאוד יפה ואיכותי. החיים כאן שונים לחלוטין מהחיים בעיר. כאן יש מרחבים ירוקים ואגמים מהממים והחיים שקטים כמעט כמו בקיבוץ, עם טבע להשתלב בו, עם בעלי חיים בסביבה ועם עונות שלכל אחת מהן יופי מדהים משלה.

אנו מאד מתגעגעים למשפחה, לנכדים, לבית ולחברים, קשה במיוחד בתקופות החגים. לפעמים אנחנו מתגעגעים גם קצת לחוצפה והחמימות הישראלית. לשמחתנו יש מסביבנו משפחות ישראליות כך שאנו משתדלים להיפגש בחגים ואירועים שונים.

בפרוס השנה החדשה, אנו מאחלים לכל החברים קודם כל המון בריאות ועוד קצת בריאות ורק אחרי זה כל השאר – אושר, אהבה, סגסוג כלכלי והמשך התפתחות וגידול דמוגרפי. ולא יזיק גם קצת בטחון ושלוש. אז שתהיה לכולנו שנה טובה ומתוקה!

*משפחת פלסק, ההופים שי וסיין, תבואה (8), יהל (4.5), נשג (2.5) – מתאופים הוולטרה
מנאבנה צ'טון איטליה*

נסענו באוגוסט שנה שעברה (8/2018) לשנה ולאחרונה הארכנו לשנה נוספת. אנחנו גרים בכפר קטן בצפון איטליה, כ-20 דק' נסיעה מסירמיונה. ההסתגלות הייתה מאתגרת ואפשר לומר שעכשיו אנחנו רק לקראת סופה...

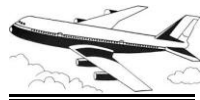
הילדים השתלבו במערכות החינוך המקומיות (אין בתי ספר יהודיים או בינלאומיים באזור שלנו) ותוך כשישה חודשים פחות או יותר התחילו לפטפט באיטלקית. עכשיו אנחנו בהכנות לעונת הסקי השנייה שלנו כאן ולאירועי הכריסטמס המושקעים. מתגעגעים כמובן הכי הרבה למשפחה ולחברים, לספונטניות ולטיולים במדבר. בקיבוץ מתגעגעים לחינוך, למרחבים הפתוחים ולחיי הקהילה. היינו מביאים אתנו את השלווה והרוגע, את הפסטיבלים הרבים והמושקעים. שאלה שנשאלה רק בשבוע האחרון: "מה אמא באמת יש פסטיבל רק לטורטליני?!" הפסקת צהרים הארוכה באמצע יום העבודה וכמובן את האוכל והיין האיטלקי. **מאחלים שנה טובה ומתוקה, Buon anno.**

משפחת קופמן, ת איילת ויונת, אצט (4) ואליין (2) – מתאופים הוולטרה

נסענו לפני חצי שנה לרילוקיישן בארה"ב בעקבות העבודה של איילת במיקרוסופט. אנחנו גרים בבלוויו (Bellevue) וושינגטון, 20 דק' נסיעה מסיאטל. האזור יפה, ירוק, מוקף הרים גבוהים, נהרות ואגמים. אנחנו מאוד אוהבים לטייל בסופי שבוע ולגלות מקומות חדשים. אדם ואלינור כבר כמה חודשים בגן אמריקאי, רכשו חברים חדשים, התרגלו לפנות לגנת עם "מיס" לפני השם, למדו את השפה ומשחקים ביחד באנגלית. את הגעגועים לא המצאנו ומדובר בדברים הרגילים ששומעים תמיד כמו געגועים למשפחה, לחברים... וגם לדברים הקטנים כמו ארוחת הבוקר של שישי בחדר אוכל (: אבל לא נתבכייין על הגעגועים כי הסבים משני הצדדים כבר הספיקו לבקר והווסטסאפים עם הארץ עדיין בועטים. **מאחלים לכם שנה טובה ומתוקה, שנה של התחלות חדשות שיביאו איתן הצלחה, בריאות ושלווה.**

*משפחת קופמן, צ'י ולרה, קה (13), שטיא (9), קותט (5), קווי (2) – מתאופים
הוולטרה*

נסענו לקנדה לפני חודש, לתוכנית תת התמחות של עדי, אמורים להיות כאן שנתיים. ההסתגלות לא קלה, מעבר לקושי של הבדלי השפה, קיים גם קושי של הסתגלות מנטלית שלנו המבוגרים. יש פער ציפיות ותהליך ההגירה (הזמנית ביותר!!) מכניס לפרופורציות. הילדים מסתגלים יפה מאוד בבתי הספר, שגיאה הוקפץ לכיתה ה', ורותם התחילה כיתה א'. אנחנו מתגעגעים למשפחה ולחברים, מאוד חסר הקשר החם והמידי עם החברים והקהילה. אנחנו גם מתגעגעים לתחושת השייכות, "המובן מאליו", של להיות חלק מהקהילה ואנחנו מנסים ליצר את התחושה הזו באופן מלאכותי בכל מקום. **מה היינו מביאים אתנו ארצה? ... קצת מהשקט ומהקור (היחסי) פה, אולי גם קצת יוקר מחיה קנדי, ואת תחושת הביטחון. לכולם כאן יש מרתף, אבל לאף אחד אין ממ"ד** **מאחלים לכולנו, שתהיה שנת פריחה ושגשוג ושנזכה סוף לשלטון חדש, המון בריאות וביטחון, שנה טובה!**

קצת טעם על חג

בקשנו מטובי בשלנינו לתת לנו מתכונים שהם אוהבים במיוחד לחג.

אורנה ברנזבורג - למה גפילטע פיש !! זה אוכל אשכנזי אפור עם רוטב רוטט... התשובה היא שלא חשוב העדה והצבע זה ממש טעים!! ואצלי הוא מתקשר לארוחות משפחתיות בעיקר בחגים.

ולמה מרק עם קניידלך זו בכלל שאלה מיותרת! זה מה שהנכדים שלי הכי אוהבים לאכול ואוכלים כל יום שישי, בתיאבון ושנה טובה!

טעם פיש על אופנה ברנזבורג

פירוש: דג ממולא. כלומר פרוסות דג ממולאות בקציצת דג. המתכון כאן הוא רק של קציצת הדג. אם רוצים להכין גם את פרוסות הדג יש לקנות בנפרד דגים חתוכים לפרוסות ולבשל אותן בתוך אותו הציר.

מצרכים לקציצות הדג:

- ✓ ק"ג קרפיון טחון ללא עור ועצמות (משקל נטו אחרי הטחינה)
- ✓ 2 בצלים בינוניים, קלופים ומרוסקים (במעבד מזון)
- ✓ 3 ביצים
- ✓ 1.5 כפות סוכר
- ✓ כ-75 גרם קמח מצה
- ✓ מלח, פלפל שחור
- ✓ חזרת (להגשה בצד)

מצרכים לציר:

- ✓ 2 בצלים קלופים וחתוכים לרבעים
- ✓ 2 גזרים קלופים
- ✓ 1 כף מלח
- ✓ 2 כפות סוכר
- ✓ 1/2 כפית פלפל שחור

1. אם מבשלים רק קציצות - כדי שהציר ייקרש, רצוי לבשל בו חלקי דגים עם עצמות (לבקש שישומו לחוד את הראשים, זנבות ואדרות דגים של הדגים שנטחנו).
2. הטעם של הציר צריך להיות חזק. אפשר להוסיף מלח וסוכר עד שמתקבל טעם ברור.

אופן ההכנה:

1. להכנת הציר, ממלאים סיר גדול במים (כ-2.5 ליטרים), מוסיפים את כל החומרים ומביאים לרתיחה. ממניכים את הלהבה.

2. מערבבים את כל חומרי הקציצות ומשהים ל-15 דקות. אם התערובת רכה מדי – אפשר להוסיף לה עוד מעט קמח מצה ולהמתין כמה דקות. צרים קציצות ומחליקים אותן לתוך הציר הרוחת. מגבירים את הלהבה ומביאים לרתיחה. מנמיכים שוב את הלהבה, מכסים את הסיר ומבשלים כחצי שעה.
3. מוציאים את הקציצות בזהירות מהסיר מעבירים לכלי בעל שוליים. מצננים היטב ושומרים במקרר עד ההגשה
4. מוציאים את הגזר בנפרד ומצננים. חותכים את הגזרים לפרוסות דקות.
5. ממשיכים לבשל את הציר עוד כרבע שעה עד שמצטמצם. מסננים אותו (מסלקים את הבצלים והעצמות).
6. שופכים את הציר על הקציצות (עד גובה חצי מהקציצה).
7. על כל קציצה מניחים פרוסת גזר. ומגישים עם חזרת בצד.

מרק עם קנייזלך של אופנה בפנלופט

מצרכים למרק עוף:

- ✓ עוף (תבחרו מה מתאים לכם: עוף שלם קטן / 3 כרעיים / 6 רגליים / 10 כנפיים או שילוב ..).
- ✓ 4 גזרים.
- ✓ 1 בצל
- ✓ 2 קישואים
- ✓ 3 תפוחי אדמה קטנים (אופציה)
- ✓ 1 שורש סלרי
- ✓ 1 שורש פטרוזיליה
- ✓ 5 גבעולי סלרי
- ✓ 1/2 צרור שמיר
- ✓ 1/2 צרור פטרוזיליה
- ✓ אופציה - 1-2 כפות ציר עוף של קנור (לא אבקת מרק אלא בסיס למרק)
- ✓ מלח
- ✓ פלפל שחור

אופן ההכנה:

1. מסדרים בתחתית סיר גדול את עשבי התיבול (סלרי, שמיר, פטרוזיליה).
2. מניחים מעל את העוף.
3. קולפים וחותרכים את הירקות לחתיכות גדולות ומניחים מעל העוף.
4. מכסים את הכל במים מוסיפים את התבלינים ומביאים לרתיחה.
5. מבשלים מכוסה על להבה נמוכה כשעה-שעה וחצי.

מצרכים לקניידלך:

- ✓ 1 כוס קמח מצה
- ✓ 5 ביצים 1/2 כוס מים
- ✓ 1/2 כוס שמן (קנולה/ תירס/ חמניות)
- ✓ 1/2 כפית מלח

אופן ההכנה:

1. לערבב את כל החומרים ולשים במקרר לשעה לפחות. (הבלילה קצת נוזלית בהתחלה. השהות במקרר מסמיכה אותה).
2. להרתיח מים עם קצת מלח בסיר גדול.
3. לעשות קציצות בגודל כדורי פינג פונג ולבשל אותן במים כרבע שעה.
4. כשהן מוכנות להעביר אותן למרק העוף

סלס קיסר מאלס פל נאפול אוניון

[4 מנות]

- ✓ 2 צרורות גדולים של עלי חסה ערבית (חשוב עלים כמה שיותר פריכים).
- ✓ קרוטונים [בערך 2 חופנים גדולים]
- ✓ 6 כפות גבינת פרמזין מגורדת.
- ✓ בהגשה ניתן להוסיף 6 כפות של גרגרי רימון או אננס טרי
- ✓ רוטב קיסר
- ✓ 2 ביצים
- ✓ אנשובי לפי הטעם
- ✓ 1 כף צלפים
- ✓ 1 כף כוסברה קצוצה
- ✓ 3 כפות פטרוזיליה
- ✓ ½ ציילי אדום טרי
- ✓ 5 עלי בזיליקום
- ✓ 1 שן שום
- ✓ 6 כפות מיץ לימון
- ✓ ¼ כפית פלפל לבן
- ✓ 1 כפית מחוקה של מלח
- ✓ 3 כוסות שמן חמניות

הכנת הרוטב:

מכניסים למעבד מזון את כל המרכיבים מלבד השמן. טוחנים במשך דקה ולאט לאט מוסיפים את השמן בהדרגה עד לקבלת מרקם אחיד. הזלפה מהירה של השמן עלולה "לשבור" את הרוטב לכן יש לזלף את השמן לאט לאט ובסבלנות. מכיוון שרוטב זה מכיל ביצים טריות, חיי המדף שלו קצרים, עד יומים מהכנתו.

רגע לפני שמתיישבים לאכול את הסלט מערבבים את העלים עם הרוטב, מניחים בעדינות בצלחת הגשה ומפזרים בנדיבות את הפרמזין, רימונים או אננס וקרוטונים מעל הסלט.

מי שאוהב יכול להוסיף נתחי עוף מוקפצים או שרימפס מוקפץ (ללא זנבות כמובן).

צ'לי בקר של נארוז אחיון

מצרכים:

- ✓ נתח שלם של חזה בקר 3-3.5 ק"ג [נתח בשר מס' 3]
- ✓ שמן זית, טימין, מלח גס, פלפל 4 עונות גרוס, יין אדום, בצל 1, שום 8 שיניים, 1 בטטות.

אופן ההכנה:

לערבב בקערה קטנה מלח גס ופלפל 4 עונות, להוסיף טימין קצוץ ולהוסיף מעט שמן זית (בערך 6 כפות) למרוח את התערובת על הבשר, לסגור טוב טוב, מכל הכיוונים, את הבשר על הגריל [אם יש] או על מחבת פסים כבדה. להניח את הנתח, בתבנית עם דפנות גבוהות. לקלף בצל ולהניח בתבנית ביחד עם הבשר, להוסיף את השום, בטטה קלופה וחתוכה [חתיכות גדולות]. ל

למלא את התבנית ביין אדום, לפחות עד רבע גובה הבשר ולהשלים במים לפחות עד $\frac{3}{4}$ גובה הבשר. להעביר לתנור לחום של 190 מעלות לשעה וחצי ולאחר מכן להוריד את הטמפרטורה ל-110 מעלות לעוד שלוש שעות בערך.

להוציא את הצלי ולשמור את הנוזלים, לטחון בבלנדר מוט ולשפוך חזרה על הבשר לפני ההגשה. ניתן לקרר את הבשר, על מנת שיהיה נוח לחתוך אותו, או להגיש ישירות לשולחן.

סבוקיה כבד של אופית סרה

מצרכים:

- ✓ קילו קמח.
- ✓ כוס מים.
- ✓ כוס שמן.
- ✓ כפית חומץ.
- ✓ ללוש לבצק חלק.
- ✓ לחלק ל-40 כדורים בגודל פינג פונג.

אופן ההכנה:

1. לחמם שמן עמוק לטיגון.
2. לשמן את השיש, לרדד כדור לעיגול, לחתוך את העיגול באמצע שלו שלושה חתכים רק בתוך העיגול לא בקצוות.
3. להניח בזהירות כל עיגול לתוך השמן תוך כדי שיזרום בין החתכים.
4. הטיגון מהיר מאוד ולהיות כל הזמן ליד הסיר. כך לטגן את כל הכמות. כמובן שאפשר לטגן כמה חתיכות ביחד.

מצרכים והכנת הסירופ:

- ✓ כוס מים.
- ✓ חצי כוס דבש.
- ✓ חצי כוס סוכר.
- ✓ מיץ לימון מחצי לימון
- ✓ להרתיח הכל ביחד עד שנעשה סירופ די סמיך.
- ✓ לשפוך את הסירופ על השבוקיה המוכנה. אפשר לפזר גם קצת שומשום.

בתאבון וחג שמח !

פגש אפני נעילת הגיליון.....

ורגע לפני נעילת הגיליון והתודות, עוד כמה מילים אישיות.

על התל מייצג עבורנו חיבור למקום, המשכיות, חברות, שותפות וגם הומור, מילים טובות שבוחרים להשמיע וגם לקרוא בראשיתה של שנה חדשה.

מילים שאפשר לחזור עליהן, כתקוות חוזרות לעתיד טוב יותר ולחלומות גדולים יותר, מילים שיכולות להיות חדשות ומתחדשות כיאה לזמנים המתקדמים הלאה וכיאה כמובן לקיבוץ הבוחר בכל פעם מחדש.

הן יכולות לבחון החלטות ושינויים בצורה מעשית ועכשווית, עם התרפקות על הנוסטלגיה, כי בלעדיה אי אפשר, אך עם רצון אדיר ומשמעותי, להיות כאן, ולהיות רלוונטיים גם מחר.

כל אחת מאתנו הגיעה לחצור בדרך אחרת, כל אחת מאתנו בחרה לחיות כאן, לקרוא למקום בית.

בעל התל הנוכחי, ניסינו להוביל אתכם, משפחת חצור, בשבילים של הקיבוץ. שוטטנו בין חדרי הוותיקים, חצר חדר האוכל, בין המזכירות לשער הקיבוץ, בין הוואדי ובין צריפי המתנדבים. ניסינו קצת לזגוג בין הפעם להיום, בין השינויים ובין האירועים שמחברים אותנו יחד, להיות "חצורניקים".

מקוות שהצלחנו, מקוות שנהניתם ושתהיה שנה טובה.

ואסיום תוצאות.....

תודה לכל מי שלקח חלק בהכנת על התל זה: תודה לאור רשף על עיצוב השער הנהדר, תודה לכתבינו הנהדרים: גדעון אייזן, ירון צירקין, אורה ולדמן, שרון לוינסון, אורית שדה, נאוה אטלן, תומר אברהם. תודה למתראיינים: אליסיה ליסובייה, יובל שדה, נורית מלמד, שני גורן, שלמה ולדמן. תודה לאנשי הארכיון: מיה כץ ועקיבא ורדי על מציאת הפנינים. תודה לבשלנים: אורנה ברנזבורג, נמרוד אוחיון, אורית שדה. תודה לנשות החינוך: שירה רום וליטל פרנקס על סיקור אגף החינוך. תודה למתנדבים בעבר ובהווה: קריסטין אוחיון, ברברה קצירי, טרבור מרדית, אבלין ברקאי, קורה צירקין. תודה לנציגינו מעבר לים: משפחת שועה, משפחת קופרמן, משפחת ברעם, משפחת פלך.

תודה [ענקית] לנעמי הלוי על הגהה, לציפי אמיתי ויערה אלמוג על הסיוע בהדפסה, לאוהד עוז על סיוע לוגיסטי רב תחומי, תודה למצביעי "על התל", תודה לעפרה אוחיון על הסיוע בהפקת הגיליון ותודה לכם קוראים נכבדים, שנה טובה!

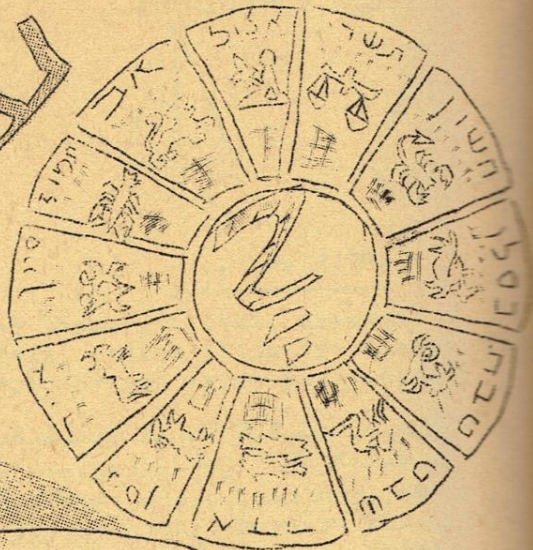

על התכל

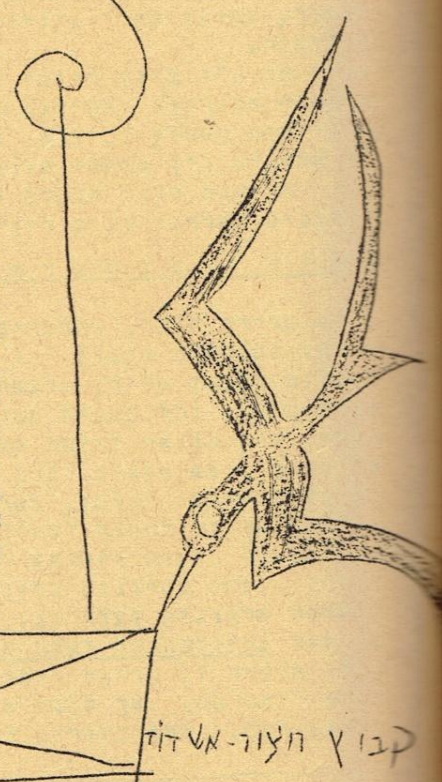
שיר עלים ולפניה

821/1

נחל וטנה חשנה

חולפת שנה שבעה מאורעות, ונעלמת בהיק אסר היה.
 נוסף עודקו לשרטוטי דיוקנו של העבר.
 בפתח נצבת שנה חדשה -
 בטומת ההווה ומלאה סקרנות לאסר יהיה.
 ראשית טעמו של סתיו נשא באויר.
 לשנה טובה... לשנה טובה...
 אי ממרחקית מחגלגל הדם של ברכות ואחוליים -
 לפעוטינו - שנה מחקיקט נעימה.
 לילדינו - שנה למודיט מענינה
 לנעוריים - לבטיט - חויות - ערכיים.
 לבנינו הפזורים אי שם על משמרתם - מעט וגעגועיים.
 לח"ץ - החלצות
 לכולנו, לקבוץ -
 שנה כפסוטה עס... קצת מזל.
 שנה חדות עטיה ברוכת הטפע.
 שנה של חוגות רגילות וצהלות כפולות
 גם מעט צרות - הרבה הרבה שמחות.
 כמוכן לא תהה שונה מכל אסר היו -
 אבל, נקוה - במטהו אוריגינלית...
 ו... ללא טפק נסמיק, אך נעיו ונאמר :
 ש נ ת א ו ש ר
 ל ש נ ה ט ו ב ה ! ...

קבוץ חצור-אשדוד